ΕΤΟΣ Δ'. 1882 ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.
Γ. Μ. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20·
Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ » 22·
» » ἐξωτερικῷ » 25.
Ἐξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Σεραπείου» πεμπόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

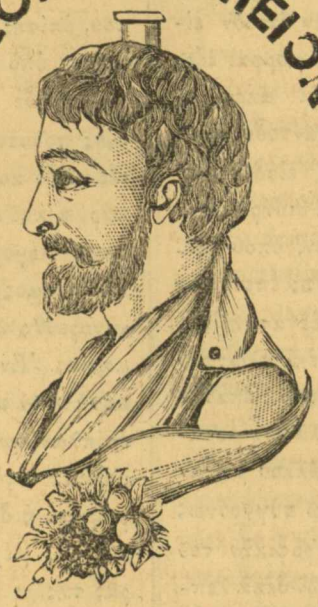

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 15 γραμμῶν Φρ. 60
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 15 γραμμῶν κατ' ἀποκοπήν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec «SERAPEUM»
Alexandrie (Egypte).

Τεῦχος 42. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 15 Μαρτίου.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου 41.)

ΚΑ'.

Ἐκτὸς τῶν διαφόρων σκαφῶν, τῶν διατρεχόντων κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις τὸν Σηκουάναν, ὑπάρχουσι δύο ἀτμοπλοϊκαὶ Ἑταιρίαι, ὧν τὰ ἀτμόπλοια μεταβαίνουσι πολλάκις τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εἰς ὡρισμένα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων σημεῖα, καὶ πάντοτε βρίθουσιν ἐπιβατῶν, ἕνεκα τῆς εὐθηνίας τοῦ ναύλου καὶ τῆς τερπνῆς ποταμοπορίας. Τούτων δὲ τὰ μὲν καλοῦνται *Ἀτμόπλοια Μυῖαι*, ἕνεκα τῆς μικρότητος καὶ ταχύτητος αὐτῶν, τὰ δὲ *Παρισιναὶ Χελιδόνες*, μεγαλείτερα τῶν προηγουμένων καὶ πολὺ μακρότερον προχωροῦντα.

Ἐρ' ἑνὸς τῶν τῆς πρώτης ἐπιβάντες ἀπήλθομεν εἰς τὸ παρὰ τὰ πρόθυρα τῶν Παρισίων κείμενον χωρίον Ὠτέϊλ (Auteuil), ὅπου κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἄπειρον λαοῦ συρρέει πλῆθος πρὸς τέρψιν ἐν τοῖς ἐκεῖσε ἡμερησίοις ᾠδείοις, μουσικαῖς συναυλίαις, χοροῖς καὶ ποικίλοις θεάμασιν. Εἰς τὰς ὁδοὺς οἱ πλακουντοποιοὶ ἱδρύουσι τοὺς φορητοὺς κλιβάνους των, καὶ κατασκευάζουσι τὰ παρὰ τῶν ἑορταζόντων ἀπλήστως καταναλισκόμενα ζυμαρικά των, ὡς καὶ πολλοὶ ἕτεροι πωληταὶ διαφόρων τραγημάτων καὶ ἀναψυκτικῶν ποτῶν ἵστανται ἢ περιφέρονται ἀνὰ τὰς ὁδούς, κραυγάζοντες καὶ ἐξυμνοῦντες τὰ εἴδη των.

Διὰ δὲ τῶν ἀτμοπλοίων *Χελιδόνων* μετέβημεν εἰς τὴν πολίχνην τῶν Σεβρῶν (Sèvres), ἐπὶ καμπῆς τοῦ Σηκουάνα κειμένην, καὶ τὰ μάλα περιώνυμον διὰ τὸ ἐκεῖσε ἐργοστάσιον, καὶ τὴν ἐξαίσιον ἐν αὐτῷ ἀγγειοπλαστικήν. Ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐργοστασίῳ κεῖνται ὁλόκληροι αἴθουσαι, ἐν αἷς εἰσιν ἐκτεθειμένα διάφορα ἔργα τῶν ἐν αὐτῷ ἐκτε-

λουμένων καλλιτεχνικῶν ἀριστουργημάτων. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνήρτηνται προσωπογραφίαι, ἃς ἕκαστος θέλει ἐκλάβει ὡς ἐπιτυχεῖς ἐλαιογραφίας, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι οὐδὲν ἕτερόν εἰσιν ἢ πήλιναι πλάκες, ἐφ' ὧν αἱ μορφαὶ ἐξικονίζονται διὰ τεχνικωτάτης καὶ ἀκριβοῦς ἐγκαύσεως. Δυνάμει δὲ τοῦ παντοδυνάμου *φιλοδωρήματος* κατωρθώσαμεν νὰ εἰσδύσωμεν μέχρι τῶν πλινθοκτίστων καὶ διὰ σιδηρῶν ζωστήρων περιβαλλομένων κλιβάνων, ὅπου ἐπικρατεῖ ὑψίστη θερμότης, ὡς ἐπίσης ἐπετράπη ἡμῖν ἡ εἴσοδος ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ ἐργαστηρίου, ἔνθα, τῇ προσκλήσει τοῦ βοῦν ἐπὶ γλῶτταν φέροντος φύλακος, εἷς τῶν ἐργατῶν ἐκαθέσθη ἐνώπιον τοῦ τόρνου του, καὶ λαβὼν μεταξὺ τῶν παλαμῶν μαλακὴν ἐξ ἀργίλλου μάζαν ἤρξατο κατεργαζόμενος αὐτὴν, ἐνῷ συγχρόνως διὰ τοῦ ποδὸς ἔδιδε τὴν περιστροφικὴν τοῦ ἐργαλείου κίνησιν. Εἰς ἔλαττον τῶν δέκα λεπτῶν διάστημα ἔδοτο εἰς τὴν αὐτὴν μάζαν περὶ τὰς δέκα διαφόρους μορφὰς ἀγγείων, πινακίων καὶ κυμβίων μετὰ θαυμαστῆς ὄντως εὐχερείας καὶ δεξιότητος. Κάπου ἀπωτέρω ἐδείχθησαν ἡμῖν τὰ ἐργαλεῖα καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐπὶ τῶν πηλίνων παικίλων σχεδιογραφημάτων.

Διὰ τοῦ Σιδηροδρόμου, ἐκ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Ἁγ. Λαζάρου, διηυθύνθημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀπὸ Παρισίων εἴκοσι χιλιόμετρα ἀπεχούσης πόλεως τῶν Βερσαλλιῶν, τοῦ προσφιλοῦς τούτου ἐνδιαιτήματος τῶν πρώην ἡγεμόνων. Ἡ πόλις εἶναι κτίσμα νέον, χρονολογοῦσα τὴν ὕπαρξίν της ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄. ἀνεγείραντος τὸ μέχρι σήμερον ὡραῖον ἀνάκτορον, τὸ δικαίως θαυμαζόμενον διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐν μὲν τῷ ἰσογείῳ αὐτοῦ κεῖται μακρὰ σειρὰ συγκοινωνούντων ἀλλήλοις θαλάμων, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοί εἰσι κυριολεκτικῶς κεκαλυμμένοι δι' ἐξαισίων ἐλαιογραφικῶν τοιχογραφιῶν, ἐξεικονιζουσῶν σχεδὸν ἅπαντα τὸν βίον, καταρθώματα καὶ περιπετείας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὡς καὶ διὰ μεγάλου ἀριθμοῦ προσωπογραφιῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Αὐλῆς του, ἐπίσης δὲ καὶ πολλῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις διασήμων.

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἄνω πατώματος, ἐκτὸς πληθύος πολυτελῶν καὶ ἱστορικῶν δωμάτων, ἐν οἷς καὶ ὁ κοιτὼν τοῦ κτίτορος Βασιλέως, ὑπάρχει καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα, ἡ τῶν Κατόπτρων λεγομένη, ἐν ᾗ ὁ τῆς Γαλλίας νικητὴς Γουλιέλμος, τέως βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ἀνηγορεύθη καὶ ἐστέφθη Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας. Ἐν τῷ πατώματι τούτῳ δείκνυνται, μετὰ τῶν πραγματικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπίπλων, καὶ τὰ στενόχωρα καὶ σκοτεινὰ δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκρατεῖτο περιωρισμένη ἡ δυστυχὴς βασίλισσα Μαρία Ἀντωνιέττα, μέχρι τῆς εἰς Παρισίοις μεταφορᾶς της.

Τὸ ἄλσος ὅμως, τὸ περικυκλοῦν τὸ ἐν λόγῳ ἀνάκτορον εἶναι πάσης περιγραφῆς ὑπέρτερον. Τὰ ἐντὸς αὐτοῦ ὕψιστα καὶ ἀμφιλαφῆ δένδρα σχηματίζουσιν, ὑπὸ τοὺς ἐντέχνους καὶ κανονικοὺς θόλους των, τερπνοτάτους καὶ μυστηριώδεις βαθυσκίους περιπάτους, κατὰ τὰς ἐξόδους τῶν ὁποίων φαίνεται, ὡς ἐν μαγευτικῇ εἰκόνι, τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ ὑπὸ τὰς σκιὰς ταύτας περιδιαβάζων, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης εὐαρέστου ἠρεμίας, τοῦ γλυκέος ψιθύρου τῆς διὰ τῶν φύλλων ὀλισθαινούσης αὔρας καὶ τοῦ κελαρύσματος τῶν περιρρεόντων ὑδάτων, ἐπιλανθάνεται πρὸς στιγμὴν τῆς πραγματικότητος τοῦ πικριῶν μεστοῦ βίου, καὶ ἐκλαμβάνει ἑαυτὸν εὑρισκόμενον ἐν μυθικῷ τινι δάσει ἢ ποιητικῷ παραδείσῳ, ἐν τοῖς προθύροις τοῦ ὁποίου κεῖνται αἱ μεγάλαι δεξαμεναί. Τούτων δὲ, διά τε τὴν τεχνικὴν καλλονὴν καὶ τὸ μέγεθος, πρωτεύει ἡ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἀφ' ὧν, καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς, διαχέονται ἢ ἀναπηδῶσι τὰ μακρόθεν ἀδραῖς δαπάναις διοχετευόμενα ἄφθονα ὕδατα. Ἡ ἡμέρα τοῦ ἀ-

νοίγματος τῶν ἐν λόγῳ ὑδάτων εἶναι ἀληθὴς διὰ τοὺς Παρισινοὺς ἑορτὴ, διότι, ἐκτὸς τοῦ ἐξαισίου θεάματος τῶν ἀναβρυόντων ποικίλων πηδάκων, παιανίζει ἐν τῷ ἄλσει ἀρίστη στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἐκ τῶν ἐκεῖσε σταθμευόντων ταγμάτων.

Οἱ ἄλλοτε τῆς Γαλλίας μονάρχαι ἐγίνωσκον κάλλιστα τὰ μέσα καὶ τὰ εἴδη τῆς εὐζωΐας, καθότι ἐνταῦθα, μακρὰν τῆς τύρβης τῆς πρωτευούσης, ἵδρυσαν, διὰ τὰς ἀπαραιτήτους μὲν ἐπισήμους ὑποδοχὰς, τὸ ἄνω μνημονευθὲν μέγα ἀνάκτορον, εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ δάσους τὸ μικρὸν Τριανὸν, πρὸς ἀτομικὴν ὅλως χρῆσιν, καὶ ἀποχὴν παντὸς θορύβου καὶ πάσης ἀσχολίας. Ἐν τῷ ἀναχωρητηρίῳ τούτῳ ἐνεδιαιτῶντο ὡς εὐτυχεῖς καὶ ἀμέριμνοι θνητοὶ, ἀποδυόμενοι προσωρινῶς τὸ βάρος τῆς βασιλικῆς πορφύρας.

Πρὸς ἑσπέρας κατήλθομεν διὰ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ εἰς τὴν πόλιν, ὁπότε ἤρξατο ραγδαία βροχὴ, διαρκέσασα ἐπὶ δύο καὶ ἡμίσειαν συνεχῶς ἡμέρας. Τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶναι ὅτι ἐν Παρισίοις, μ' ὅλους τοὺς ἐπανειλημμένους καὶ σφοδροὺς ὑετοὺς, δὲν ὑπάρχει ὁ ὀχληρὸς ἄλλων μερῶν βόρβορος, διότι, ἅμα τῇ καταπαύσει, ἐξέρχονται καὶ διασπείρονται παντοχόθε τὰ στίφη τῶν ὁδοκαθαριστῶν, οἵτινες σαροῦντες τὰς ὁδοὺς καὶ πλατεῖας καθιστῶσιν αὐτὰς βατὰς καὶ διὰ λεπτῶν ἔτι πεδίλων.

ΚΒ.

Τὸ κατάστημα τοῦ Παρισινοῦ Χρηματιστηρίου, ἐν ᾧ, μετὰ τοῦ ἐν Λονδίνῳ, ἀποφασίζονται αἱ οἰκονομολογικαὶ τύχαι ἐθνῶν τε καὶ ἀτόμων, δὲν ἐμποιεῖ τὴν προσδοκωμένην ἐντύπωσιν, ἀναλόγως τοῦ λοιποῦ μεγαλείου τῆς πόλεως. Τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς δὲν εἶναι μὲν ἄκομψον, καθὸ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ ὑπὸ στηλῶν πανταχόθεν περιβαλλόμενον, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ χρόνου περιαφθεῖσα αὐτῷ ὑπομέλαινα χροιὰ παρέχει εἰς τὸ σύνολον μᾶλλον σκυθρωπὸν καὶ πένθιμον ἐξωτερικόν.

Περὶ δὲ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἤτοι τῶν ἐκεῖσε συναλλασσομένων, δύναταί ὁ ξένος, κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐργασιῶν, νὰ λάβῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ὑπὸ τῆς Γραφῆς περιγραφομένης συγχύσεως ἐν τῇ πυργοποιΐᾳ, μὲ τὴν μόνην καὶ ὄντως ἀξιοπαρατήρητον διαφορὰν ὅτι ἐν μὲν τῇ Βαβὲλ ποσῶς δὲν συνενοοῦντο πρὸς ἀλλήλους, ἐν ᾧ ἐνταῦθα, μ' ὅλας τὰς ἀεννάους πάντων συνάμα κραυγὰς καὶ γενικὴν ὀχλοβοὴν, συνεννοοῦνται καὶ συναλλάσσονται ἄριστα, ὡς ἐκ θαύματος.

Ἐν Παρισίοις δυνάμεθα ἀφόβως νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀκμάζουσιν αἱ τέχναι, βιομηχανία καὶ ἐπιστῆμαι, κατὰ πάντας τοὺς κλάδους. Μεταξὺ δὲ τῶν περικλεῶν ἐκεῖσε ἀσκληπιαδῶν, εὕρημον κατέχουσι θέσιν, καὶ παρὰ τῶν ἐγχωρίων τὰ μάλα σέβονται οἱ δύο ὁμοεθνεῖς ἐπιστήμονες ἰατροὶ Πανὰς καὶ Δαμασκηνὸς, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπεδόθη ἐσχάτως εἰς τὴν ὀφθαλμολογίαν, ὁ δὲ δεύτερος καταγίνεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κλινικὴν, διευθύνων συνάμα μέγα δημόσιον Νοσοκομεῖον. Ἀληθῆ περιποιεῖ τιμὴν τῷ ἑλληνικῷ ὀνόματι ἡ δυὰς αὕτη, ἐν τῇ πεφωτισμένῃ πρωτευούσῃ τῆς Γαλλίας, τῶν ἐπὶ ἐπιστήμῃ διαλαμπόντων κλεινῶν τῆς κοινῆς Μητρὸς τέκνων. Ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῶν ἀπαντῶνται, πρὸς ἰατρικὴν συμβουλὴν ἀναμένοντες, οὐ μόνον οἱ χάριν τῆς ὑγείας των ἐκεῖσε μεταβαίνοντες ὁμοεθνεῖς, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι Γάλλοι τε καὶ ξένοι, δεικνύντες οὕτω δικαίαν προτίμησιν τῇ ἀνεγνωρισμένῃ ἱκανότητι, μ' ὅλην τὴν πληθὺν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπιστημόνων.

Ἡμέραν τινὰ μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀγαθοῦ δόκτορος κ. Δαμασκηνοῦ, ἥτις κατὰ συγκυρίαν ἔτυχεν οὖσα ἐκ τῶν πρὸς ὑποδοχὴν ἀσθενῶν ὡρισμένων, καὶ ἡ ἐπὶ τούτῳ αἴθουσα ἦν πλήρης, ἀναμένοντος ἑκάστου τὴν σειράν του. Ἐκτὸς τῶν ξένων, παρεκάθητο καὶ ὁμὰς ὁμοεθνῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων κυρία βραχύσωμος καὶ λάλος ἐκράτει ζωηρὰν τὴν ἐν τῷ ὁμίλῳ αὐτῶν συνδιάλεξιν. Ἐξαντλήσασα, φαίνεται, τὰ περὶ συρμῶν, περιπάτων καὶ θεαμάτων μακρὰ σχόλιά της, καὶ

ἀποροῦσα ὕλης ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς, ἄναυδον διαμένοντα, καθὸ οὐδένα αὐτῶν γινώσκοντα, καὶ παρατηρήσασα ἀσκαρδαμυκτεὶ, εἶπε πρός τινα ἐν τῇ ἀπωτέρῳ πλευρᾷ τῆς αἰθούσης, ἐπὶ ἕδρας ἀπρεπῶς ἐξηπλωμένον καὶ τὴν κνήμην ἐπὶ τοῦ μηροῦ διεσταυρωμένην ἔχοντα, φέροντα δὲ πρὸς ἐπίμετρον ζεῦγος διπλωματικῶν διοπτρῶν:

— Αὐτὸς ἐδῶ ὁ κύριος ὁμοιάζει πολὺ ὡς Ἕλλην.

— Ἄ! πιθανὸν καὶ νὰ ἦναι, ἀπήντησεν ὁ διοπτροφόρος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, κυρία μου, συρρέουν ἐνταῦθα πανταχόθεν τῆς ὑφηλίου ξένοι, ἰδίως δὲ *ἐμποράκια*, τὰ ὁποῖα σπαταλῶντα τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ἐπιστρέφουν ἀκολούθως εἰς τὰς ἑστίας των, καὶ ρίπτοντα τὸ *καφέ* λέγουν: «Ἂς τὰ κλαίῃ ποῦ τὰ ἔχῃ».

Ἡ κυρία ἠρυθρίκασεν ἐκ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ἀπαντήσεως, καὶ προσεπάθησε ν' ἀλλάξῃ θέμα συνδιαλέξεως, ἀλλ' ἡμεῖς ἐξεπλάγημεν τὰ μέγιστα ἐπὶ τῇ ἀτασθαλίᾳ τοῦ γεννάδα τούτου, ἐκφέροντος ἀπὸ τρίποδος τοιαύτας ἀπρεπεῖς καὶ πόρρω τῆς ἠθικῆς ἀπεχούσας φράσεις, ἐν τοιαύτῃ κοσμοπόλει, ἔνθα ἀκούονται λαλούμεναι πᾶσαι σχεδὸν αἱ γλῶσσαι, καὶ ἐν αἰθούσῃ μᾶλλον Ἑλληνικῇ, ἐν ᾗ ὄντως ἠγνόει πόσοι καὶ ποῖοι ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὰς περὶ τῶν ἐμπόρων ἐν γένει τοσούτῳ περιφρονητικὰς καὶ ἀτόπους ἐρεσχελίας του. Ἔκ τε δὲ τούτων καὶ ἐκ τῆς καθόλου προπέτους συμπεριφορᾶς του ἐννοεῖται ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ὑπερόπτιδα τάξιν τῆς τὸ Κράτος ἀτυχῶς λυμαινομένης *ραφεικρατείας*, τῆς ἀποζώσης ἐκ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ ἐμπορευομένου καὶ ἐργαζομένου λαοῦ, μὴ οὔσης δὲ εἰς θέσιν, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς ἀπειρίας ἐπάρσεως καὶ ἀμβλυωπίας, νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἐκ τῶν τεχνῶν, βιομηχανίας, ἐμπορίου καὶ γεωργίας, τῶν ζωτικῶν τούτων νεύρων τῶν ἐθνῶν, ἀπορρέοντα ἀγαθὰ, ἀλλὰ σεβομένης καὶ ἐκμυζώσης ἐν τούτοις τὸ παρὰ τῶν τοιούτω *χοδαίων*, κατ' αὐτοὺς, τάξεων προσπόριζόμενον χρῆμα. Οἵκτου μᾶλλον ἄξιος ἦ προσοχῆς ἦν ὁ οὕτως ἐπιπολαίως ἀποφθεγγόμενος, καὶ τούτου ἕνεκεν ἐκρίναμεν εὐπρεπέστερον οὐδεμιᾶς νὰ καταξιώσωμεν τὰς ἀνοησίας του ἀπαντήσεως.

ΚΓ.'

Τέλος ἀνέτειλεν ἡ τοσούτῳ δι' ἡμᾶς ποθητὴ ἡμέρα τῆς κατὰ τὸ 1880 ἐπιψηφισθείσης καὶ τότε πρῶτον πανηγυρισθείσης ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς δημοκρατουμένης Γαλλίας, τουτέστιν ἡ 14 Ἰουλίου. Ἡ Γαλλία ἑώρταζε τὴν ἐπάνοδον ἐν τοῖς κόλποις της τῆς ὑπὸ τῆς πλειονότητος λατρευομένης θεότητος τῆς Δημοκρατίας, αἱ δὲ λοιπαὶ πολιτικαὶ ἀποχρώσεις ἠναγκάσθησαν νὰ συμμορφωθῶσι, κατ' ἐπιφάνειαν τουλάχιστον, πρὸς τὸ ἐκδηλούμενον δημόσιον φρόνημα, συμπανηγυρίζουσαι ἀκουσίως πρὸς τιμὴν μισητῶν καὶ ἀποτροπαίων αὐταῖς θεῶν.

Οἱ Παρίσιοι ἦσαν σημαιοστόλιστοι δι' ἀναρίθμου πλήθους ἐθνικῶν τῆς χώρας χρωμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνεμίγνυντο καὶ τὰ τῶν πλείστων εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἐνῷ δ' ἐνταῦθα παροικεῖ ἱκανὸς ἀριθμὸς σημαντικῶν καὶ δραστηρίων Ἑλλήνων, ὀλίγισται σχετικῶς ἐθεῶντο ἀνηρτημέναι τοῦ ἡμετέρου ἔθνους σημαῖαι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην· ἴσως διότι οἱ ὁμοεθνεῖς ἠσχύνοντο νὰ ἐπιδείξωσι τὰ χρώματα τῆς ἀναλόγως μὲν μικρᾶς, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἀξιοπρεποῦς πατρίδος των, ἐνώπιον ἐκείνων τῶν γηραιῶν καὶ ἰσχυρῶν Κρατῶν τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Ἂν οὕτως ἔχῃ, φρονοῦμεν ὅτι ὁ τοιοῦτος παράλογος ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι τῆς σμικρότητος τοῦ μόλις ἀναγεννωμένου ἔθνους, εἰς ὃ ἀνήκει, εἶναι πάντῃ ἀσύγγνωστος, διότι πολλῷ μικροτέρων τοῦ ἡμετέρου ἐθνῶν αἱ σημαῖαι ὑπερηφάνως ἐκυμάτιζον παρὰ τὰς τριχρόους τῆς μεγάλης Γαλλίας, οἱ δ' ὑπήκοοι τούτων μετ' ἐθνικῆς ἀγαλλιάσεως ἐπεδείκνυντο τὰ οἰκεῖα χρώματα συνεορτάζοντα πρὸς τιμὴν τῆς ξενιζούσης αὐτοὺς χώρας. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡμεῖς προωρίσμεθα νὰ ὦμεν διὰ παντὸς καὶ κατὰ πάντα πρότυποι.

Κατὰ τὰς 2 μ.μ. ἐπικρατούσης πνιγηρᾶς θερμότητος, δι' ἣν πεπείσμεθα ὅτι οἱ ἐν Αἰγύπτῳ οὐδαμῶς ἤθελον μᾶς φθονήσει, ἐγένετο ἡ συνήθης μεγάλη στρατιωτικὴ παράταξις ἐν τῷ εὐρυχώρῳ πεδίῳ τοῦ Ἱπποδρομίου Longchamp. Ὅθεν ἕνεκα τοῦ ἐκεῖσε συρρέοντος πλήθους καὶ τοῦ προμηνυομένου ἐξαισίου θεάματος παρασυρθέντες, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ τῆς ὥρας κέντρον τοῦτο τῆς πανηγύρεως.

Ἀποταθέντες λοιπὸν πρὸς ἁμαξηλάτην ἠρωτήσαμεν αὐτὸν, διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην παρεξήγησιν, ἕνεκα τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῆς ἡμέρας, τίνα ἀμοιβὴν ἤθελε στέρξει διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἄνοδόν του καὶ κάθοδον εἰς τὸ εἰρημένον τῆς παρατάξεως μέρος. Μετὰ μεγάλης δὲ μυστικότητος μᾶς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ ἡμᾶς ἔλαττον τῶν 25 Δραχμῶν.

Πτοηθέντες ἐκ τῆς ὑπὲρ τὸ δέον παραλόγου ταύτης ἀπαιτήσεως τοῦ παρισινοῦ αὐτομέδοντος, ἀπετάθημεν κατ' ἀνάγκην πρὸς τὸν παρατυχόντα ἀστυφύλακα, ὅστις, κατὰ τὸ εἰωθὸς, λίαν προθύμως παρέσχεν ἡμῖν τὴν αἰτηθεῖσαν ἀρωγὴν πρὸς εὕρεσιν τοῦ ποθουμένου ὀχήματος, συστήσας συγχρόνως μετ' αὐστηρότητος τῷ μορφάζοντι ἡνιόχῳ νὰ ᾖ μετριοπαθὴς περὶ τὰς πρὸς τοὺς ξένους ἀπαιτήσεις του. Ἰδιαιτέρως ὅμως παρετήρησεν ἡμῖν ὅτι, καίτοι τὸ τιμολόγιον ἦν πρὸς Δρ. 21)2 τὴν ὥραν, ἀλλὰ, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἔκτακτον τῆς ἡμέρας, ἠθέλομεν εὐαρεστηθῆ ν' ἀμείψωμεν, κάπως γενναιότερον τοῦ ὡρισμένου, τὴν τοιαύτην ἡμῶν ἁμαξείαν.

Ἀτελεύτητος ἦν ἡ σειρὰ τῶν ἐκεῖσε διευθυνομένων παντοειδῶν ὀχημάτων, πλήρων ὑπὸ διαφόρων τάξεων πολιτῶν. Καταληφθέντες ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ τῆς ἑορτῆς καὶ ἀγνοοῦντες παντελῶς τά τε καθέκαστα καὶ τὰς δεομένας διατυπώσεις, δὲν ἐπρονοήσαμεν ἐγκαίρως νὰ προμηθευθῶμεν τὰς οἰκείας ἀδείας πρὸς εἴσοδον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ περιβόλῳ τῶν θεατῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἠναγκάσθημεν ν' ἀναμιχθῶμεν μετὰ τοῦ ἔξωθεν ἱσταμένου χύδην ὄχλου, ὅστις δὲν δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι κέκτηται τὴν τοσούτῳ παρὰ τῷ ἔθνει του φημιζομένην ἁβρότητα, διότι αἱ παρὰ τῶν ἀξέστων τούτων συνωθήσεις καὶ τὰ ποδοπατήματα ἦσαν τὰ μάλα δυσάρεστα, ἐπαυξάνοντα κατὰ τρόπον ἀφόρητον τὴν ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος καύσωνος Ἰουλιανοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πυκνοῦ κονιορτοῦ προσγινομένην ἀγωνίαν.

Ἐντὸς τοῦ ὑπὸ λογχοφόρων στρατιωτῶν σχηματιζομένου μεγίστου κύκλου, καὶ ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ ἱδρυνται ξύλινα κομψὰ διὰ τὰς ἱπποδρομίας παραπήγματα, ἐφ' ὧν ἵστανται αἱ ἐπισημότητες τῆς Γαλλίας, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Ἰούλιον Γρεβύ. Κατὰ δὲ τὴν ὡρισμένην ὥραν, δοθέντος τοῦ σημείου, ἤρξαντο οἱ ἐλιγμοὶ καὶ ἡ ὑπὸ τὸ μέγα θεωρεῖον τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ λαοῦ Ἄρχοντος παρέλασις τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων, τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν φρουρὰν τῶν Παρισίων. Ἐξαίσιον ἦν τὸ θέαμα τῶν ἐν συμπεπυκνωμέναις καὶ κανονικαῖς τάξεσι διερχομένων πολυαρίθμων ἵππων, ἡμιόνων μετὰ τῶν ποικίλων τηλεβόλων, καὶ ἀνδρῶν ἐφίππων τε καὶ πεζῶν, ὧν αἱ χαρίεσσαι στολαὶ καὶ ἡ ποικιλία τοῦ ὁπλισμοῦ παρίστων ὡραῖον καὶ πολύχρουν ζῶν πανόραμα. Ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ διὰ τὸ ἔθνος ἡμέρᾳ ἐγίνετο ἡ ἐπιθεώρησις μέρους τῶν δυνάμεων τῆς χώρας, τῶν ἐλπίδων τούτων τῆς ἀνακυπτούσης Γαλλίας, περὶ βελτίονος ἐν τῷ μέλλοντι τύχης.

Τὴν ἑσπέραν ἤρξατο ἡ φωταψία τῆς πόλεως, ἥτις ἦν καθ' ὅλα ἀξιόλογος. Φαντάσθητε τὰ μεγάλα Βουλεβάρτα, τὸ Θέατρον τοῦ Μελοδράματος, τὸ Καφφενεῖον τῆς Εἰρήνης, τό τε Μέγα Ξενοδοχεῖον καὶ τὸ Μέγα Καφφενεῖον, ὡς καὶ τὴν ὡραίαν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης ἀπαστράπτοντα ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ, ἐκτὸς μυρίων ἄλλων

διαφοροτρόπως πεφωτισμένων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν. Ἀλλὰ τὰ μᾶλλον ἐξέχοντα διὰ τὴν ἀφθονίαν καὶ φιλοκαλίαν αὐτῶν ἦσαν ἡ Πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης μὲ τὴν μυριόρωτον λίμνην του, καὶ ὁ μαγευτικὸς Κῆπος τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐν ᾧ τὰ διάφορα σχήματα καὶ χρώματα τῶν ἀμέτρων φώτων ἀντανακλώμενα ἐντὸς τῶν ὑψίστων ὑδατίνων στηλῶν, τῶν ἀπὸ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πηδάκων ἀναθρωσκουσῶν, ἐθλῶντο εἰς φαντασιώδη φωτεινὰ πρίσματα, ἐν μέσῳ τῶν περικυκλούντων πυκνῶν καὶ ὑψικόμων δένδρων. Πανταχόσε δ' ἄπειρα ἐκαίοντο βεγγαλικὰ φῶτα καὶ παντοειδῆ ἄλλα πυροτεχνήματα.

Μ' ὅλην ὅμως τὴν ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ πρὸ πάντων τοῦ πότου, ἔξαψιν τοῦ ὄχλου, οὐδὲν εἴδομεν συμβὰν παρατράγωδον ἢ ρῆξιν, διότι οἱ ἀστυνομικοὶ ἄργοι, οἱ πανταχοῦ παρόντες καὶ τὰ πάντα βλέποντες, τάχιστα ἔθετον τέρμα εἰς τὰς ἐνιαχοῦ ἀναφυομένας τυχὸν παρεξηγήσεις. Ὁ ἐργατικὸς λαὸς ἰδίως περιεφέρετο συγκρατούμενος κατὰ διαφόρου ἀριθμοῦ ὁμίλους, ἄδων στεντορείως καὶ παραφώνως τὸν δημοφιλῆ *μασσαλιωτικὸν ὕμνον*, καὶ χέων ἀφθόνους σπονδὰς καθ' ὡρισμένους βωμοὺς πρὸς τὸν ἐπίσης δημοκρατικὸν καὶ ἐσαεὶ παρ' αὐτοῖς σεβαστὸν θεὸν Διόνυσον τὸν Βάκχον.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην τῆς φωταψίας ἐπεφάνησαν κατὰ πρῶτον ἀνὰ τὰς μεγάλας καὶ κεντρικὰς ὁδοὺς σμήνη ἀναπήρων καὶ παντοειδῶν ἐπαιτῶν, οἵτινες φαίνεται ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν εἶχον λάβει τὴν ἄδειαν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐθνικῆς διαχύσεως, νὰ ἐξέλθωσιν ἐλευθέρως πρὸς ἐπαιτείαν, διότι ἡ δυστυχῶς ἄλλας χώρας καταλυμαινομένη αὕτη μάστιξ αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἐν Γαλλίᾳ, καὶ οἱ παραβάται καταδιώκονται.

(ἀκολουθεῖ.)

F. du BOISGOBEY.

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

— Ἡ Ἀντωνία ἔφθασεν, ἐψιθύρισεν ὁ Βωτροῦ, ἀναγνωρίζω τὴν φωνήν της. Μ' ἐνοχλεῖ ἡ παρὰ τῶν δημάρχων λατρευομένη αὕτη πρωταγωνίστρια. Ἂν μετέβαινον νὰ κατακλιθῶ; Ὄχι, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ κλείσω τὸ ὄμμα, καὶ ἔσομαι καταβεβλημένος αὔριον τὸ πρωΐ, ὁπόταν θὰ λάβω ἀνάγκην νὰ ἴδω τὸν φίλον Φρεδόκ. Μία ἢ δύο φιάλαι γενναίου οἴνου θὰ μοὶ ἐπαναφέρωσι τὴν ἰσορροπίαν. Κατόπιν μεταβαίνω κατ' οἶκον καὶ κάμνω ψυχρὸν λουτρὸν, ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὰς ἐννέα πορεύομαι δροσερὸς καὶ εὐδιάθετος εἰς τὴν κατοικίαν τῆς προνοίας μου. Θὰ ἔχω καιρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν ἀκολούθως, ἀφοῦ ἀπολαύσω τὸ δάνειόν μου. Τόσῳ χειρότερα! ἀναβαίνω. Θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ φράξω τὰ ὦτά μου, ἂν ἡ Τζιτζίκα ἐξακολουθῇ τὰς μελῳδίας της.

Ἀνέβη τῳόντι, καὶ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, διότι ὁλοσχερῶς εἶχε λησμονήσει τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν, τὴν τοσούτῳ βασανίσασαν αὐτὸν πρὸ τῆς συμφορᾶς του. Τὸ παίγνιον καθιστᾷ ἐγωϊστὰς, καὶ ἀφότου ὁ Γούης ἔμεινεν ἄνευ χρημάτων, δὲν ἐσκέπτετο πλέον παντάπασι περὶ τῶν θρυλλημάτων, τῶν ἐπαπειλούντων τὴν τιμὴν τοῦ κ. Μωγάρ.

Οἱ ὑπηρέται, γνωρίζοντες αὐτὸν, τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν ὑπ' Ἀριθ. 16 μέγαν θάλαμον.

Ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ δωματίῳ συνήντησε τὸν Βουσερῶλ, Ζιρὰκ καὶ Ραγκοὺζ παρακαθημένους εἰς τράπεζαν μετὰ τῆς Ροζίνης, ὡς προέδρου των. Ἡ Ἀντωνία ἦδε, καὶ ἡ ἀπαραίτητος Ζελία, ὁ ξηρὸς οὗτος καρπὸς τοῦ Μουσικοδιδασκαλείου, τὴν συνώδευε διὰ τῶν ἤχων τοῦ ἀσθματικοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ὁ δεῖπνος ἦν λίαν προκεχωρημένος. Ἀπετελείουν τὰς βορδιγαλλικὰς καραβίδας, καὶ τὸ κεκαρυκευμένον τοῦτο φαγητὸν ὑπερεξηρέθιζε τοὺς ὁμοτραπέζους, οἵτινες διελέγοντο πάντες συγχρόνως. Ἡ τράπεζα ὡμοίαζε πεδίον μάχης, ἐν ᾗ αἱ κεναὶ φιάλαι παρίστων τοὺς νεκρούς. Ἀλλ' οἱ ἐκλεκτοὶ οἶνοι, κεκλιμμένοι ἐντὸς τῶν κανίστρων, ἀντίκρυζον εἰσέτι τοὺς ἐπαργύρους καδίσκους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀπεψυχροῦτο ἐν τῷ πάγῳ ὁ καμπανίτης. Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει τὸν πότον, καὶ ὁ Βωτροῦ ἔφθανεν ἐγκαίρως, ἵνα καταπνίξῃ τὰς ἀνίας του.

— Ἰδοὺ σὺ, ἀνέκραξεν αὐτῷ ὁ Βουσερῶλ. Τὸ τοιοῦτον εἶναι εὐτύχημα. Ὑπέθετον ὅτι ὁ Μέτελλος σὲ συμπαρέλαβεν εἰς τὸ τυπογραφεῖόν του, ὅπως τὸν βοηθήσῃς εἰς τὴν σελιδοθέτησιν. Τί μυστικὰ τοῦ διαβόλου εἶχε λοιπὸν νὰ σοὶ διηγηθῇ;

— Ὁλοτελῶς τίποτε, ἐπεῖπεν ὁ Γούης, αἰφνιδίως μετενεχθεὶς ἐπὶ τῶν μεριμνῶν, ἀφ' ὧν τὸ πνεῦμά του εἶχε προσωρινῶς ἀπαλλαχθῇ.

— Στοιχηματίζομεν ὅτι ἐκακολόγησε κατ' ἐμοῦ; εἶπεν ἡ Ἀντωνία μεταξὺ δύο παραφώνων φθόγγων. Ὁ νέος αὐτὸς μ' ἐχθρεύεται, καὶ δὲν ἠξεύρω τὴν αἰτίαν. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μὲ παραβλάψῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης μου παραστάσεως.

— Μέλλεις λοιπὸν νὰ παραστήσῃς, μικρά μου Τζιτζίκα, ἠρώτησεν ὁ Ζιρὰκ, ὅστις ἀπετείνετο ἐνικῶς πρὸς πάντας ἐν γένει, ὁπότε ἦν οἰνόφλυξ.

— Ναὶ, φίλτατε.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς Μοντμάρτης; τῶν Βατινολλίων; ἢ τῆς Γρενέλλης;

— Ὄχι κύριε. Εἰς θέατρον σπουδαῖον, ἀγορασθὲν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ διαθέτον τριακοσίας χιλιάδας φράγκων πρὸς ἔναρξιν.

— Ἔλα καὶ σὺ, καυχησιάρα!

— Καυχησιάρα; Τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη, μικρέ μου, καὶ ἂν ἐπροτιθέμην νὰ σὲ πείσω, ἠδυνάμην νὰ σοὶ ὀνομάσω καὶ τὸν πάτρωνα.

— Ἡσύχασε.

— Α! ἔτσι εἶναι; μὲ προκαλεῖς; Ε! λοιπὸν ὀνομάζεται . . .

— Ἀντωνία! εἶπε σοβαρῶς ἡ Ροζίνα, μήπως καὶ παρεφρόνησες;

Ἡ διάκοψις αὕτη συνωδεύθη ὑπὸ τοιούτου βλέμματος, ὥστε ἐφίμωσεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ στόμα τῆς ἀδολέσχου Τζιτζίκας.

—Διάβολε! εἶπε χλευαστικῶς ὁ Βουσερῶλ, θὰ ἦναι ὁ δήμαρχος. Φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζομεν, ἀφοῦ καὶ ἡ Ροζίνα φοβῆται μήπως καὶ ἡ Ἀντωνία μᾶς εἴπῃ τὸ ὄνομά του.

— Εἶσθε ἀνόητος, φίλε μου, ἐπέφερε ξηρῶς ἡ πρόεδρος. Ἀντὶ νὰ λαλῆτε λέγων οὐδὲν, θὰ ἐπράττετε καλλίτεραν παραχωρῶν θέσιν εἰς τὸν φίλον σας Βωτροῦ, ὅστις δὲν ἦλθεν ἐδῶ διὰ ν' ἀκούσῃ βεβαίως τὰς φλυαρίας σας.

—Αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς, ἐπεῖπεν ἡ Ἀντωνία, ἥτις ἐνόει ὅτι παρ' ὀλίγον τῇ διέφευγεν ἀσύνετος ὁμολογία· τὸν ἐμποδίζετε νὰ φάγῃ τὸν πτωχὸν αὐτὸν νέον. Κάθησε, Γούη μου, Γουάκη μου, καὶ προσπάθησε νὰ μᾶς προφθάσῃς. Μένει ἀκόμη ὀνθύλευμα, ἰχθύες καρυκευτοὶ καὶ ρωσσικὴ φυλλίς. Ἐγὼ θὰ σοὶ παραθέσω νὰ φάγῃς, καὶ ἡ Ζελία θὰ σοὶ κεράσῃ νὰ πίῃς. Σὺ εἶσαι ἀγαθὸς, διότι δὲν περιπαίζεις τὰς γυναῖκας.

Ὁ Βωτροῦ ἀφέθη εἰς τὴν διάκρισίν των. Ἐρρόφησε μέγα ποτήριον οἴνου Σατὼ-Λαρὸζ προσενεχθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς φίλης τῆς Τζιτζίκας, καὶ κατήρξατο τοῦ ὀνθυλεύματος.

— Πρόσεχε, φίλτατε, τῷ εἶπεν ἡ Ροζίνα. Ἡ ἰσχνότης σοὶ ἐμπρέπει κάλλιστα, καὶ ἡ Βέρθα Σαμπινῆ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀρέσκεις, διετείνετο ἀπόψε ὅτι ἤρχισες νὰ παχύνησαι.

— Ἐν τούτοις κατέστην ἰσχνότερος κατὰ χίλια λουδοβίκια, ἀπήντησεν ὁ Γούης λαμβάνων διπλάσια τεμάχια.

— Πῶς! ἀπώλεσας εἴκοσι χιλιάδας φράγ-

κων, ἀνέκραξεν ὁ Βουσερώλ.

— Ὄχι ἀκριβῶς· δεκαεννέα χιλιάδας μόνον, ἐναντίον ἰθαγενοῦς τινος τῆς Βρασιλίας, ὅστις φέρει πάντοτε τέσσαρα ὁπόταν σύρῃ διὰ πέντε.

— Ἐξέρχεσαι τῆς Λέσχης, καθὼς βλέπω. Θὰ ἔκαμες πολὺ καλλίτερον, ἂν ἔμενες μεθ' ἡμῶν. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Δεκαεννέα χιλιάδες φράγκων εἶναι σημαντικὸν ποσόν!

— Θεέ μου! μάλιστα, τὸ ὁποῖον φέρει σχεδὸν *μίαν χιλιάδα* ἐτήσιον εἰσόδημα, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Βωτροῦ.

— Τέλος, ἂν τὸ τοιοῦτον δὲν σὲ παρενοχλῇ, τὸ κακὸν ὑφίσταται κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Ἀλλ' ἀπεναντίας, μὲ παρενοχλεῖ καὶ πολὺ μάλιστα.

— Εἰπέ μοι, μικρὲ, ἀνέκραξεν ἡ Τζιτζίκα, ἔχεις ἀνάγκην χιλίων λουδοβικίων. . . . χιλίων πεντακοσίων; Δὲν ἔχω ἢ νὰ τὰ ζητήσω μόνον, ὅπως τὰ ἀπολαύσω, καὶ θὰ ἦμαι κατευχαριστημένη δανείζουσά σοι αὐτά.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου φίλη, ἀλλὰ μόνον παρ' ἀνδρῶν ἐγὼ δανείζομαι.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ μὲ τὴν ἀγερωχίαν σου! Ἀροῦ σοὶ λέγω ὅτι δὲν θὰ μοὶ στοιχίσουν τίποτε.

— Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβὸν δι' ἐμὲ, εἶπεν εὐθύμως ὁ Βωτροῦ. Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἀλλὰ διακηρύττω ὅτι εἶσαι μία ἐξαίρετος κόρη.

— Ὑπὲρ τὸ δέον ἐξαίρετος, ὑπεγόγγυσεν ἡ Ροζίνα.

— Ὁ Βωτροῦ θὰ γράψῃ πρὸς τὸν θεῖόν του, ἐπανέλαβεν ὁ Βουσερὼλ, καὶ τὸ τοιοῦτον ἔσεται τὸ πάντων ὀρθότερον.

— Ναὶ, ἀλήθεια! ἔχει θεῖον, εἶπεν ὁ Ζιράκ. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον καὶ ἐγὼ κανένα ἄλλον ἀκόμη, διότι κατέφαγα τὸν τελευταῖόν μου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ καταφάγω τὸν ἰδικόν μου, διότι δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ.

— Τότε λοιπὸν δὲν ἐλπίζετε ἐπ' αὐτὸν πρὸς ἔμφραξιν τῆς ὑπὸ τοῦ Βρασιλιανοῦ ὑποσκαφείσης ὀπῆς, ἠρώτησεν ἡρέμα ὁ Ραγκοὺζ ὁ μόνος τῶν ἀρρένων συνδιαιτημόνων ὃ διατηρήσας τὴν πλήρη ἀταραξίαν του.

— Ὦ! ποσῶς. Ἀντωνία, δός μοι τὴν ρωσσικὴν φυλλίδα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκόμισαν τὰ ἐπιδόρπια, καὶ ἡ παράθεσις τῶν χαμαικεράσων διέκοψε παντελῶς τὴν συνδιάλεξιν.

Ἡ Τζιτζίκα ἐπωφελήθη τοῦ διαλείμματος τούτου, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον μετὰ τῆς πιστῆς Ζελίας, ὅπου καὶ ἡ Ροζίνα τὰς παρηκολούθησεν.

Ὁ Βωτροῦ ἐξηκολούθει ἀνδρείως ἐπιτιθέμενος κατὰ τῆς ρωσσικῆς φυλλίδος, ἣν ἐπότιζε διὰ καμπανίτου οἴνου. Ὁ Βουσερὼλ καὶ ὁ Ζιράκ δὲν ἐξέφερον πλέον λέξιν. Ἡ ἀγγελία τῆς ἀπωλείας, ἣν ὁ ἑταῖρός των ὑπέστη, ἐπέχυσε ψυχρότητα. Ἴσως ἐφοβοῦντο μήπως ὁ ἀπογυμνωθεὶς ἤθελε προστρέξει εἰς τὰ βαλάντιά των.

Ὁ Ραγκοὺζ ἤναψε σιγαρέττον, καὶ ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ παράθυρον ὅπως τὸ καπνίσῃ.

Ὁ Γούης, μετρίως ἐκπεπλημμένος ἐπὶ τῇ προσγενομένῃ ἐντυπώσει, ἐσκέπτετο περὶ τῆς εἰς τὸν Φρεδὸκ ἐπισκέψεώς του, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐπίσης, τὴν ὁποίαν ὁ Βουσερὼλ, ἀναφέρων τὸ τοῦ Μετέλλου ὄνομα, τῷ εἶχεν αὖθις ἀναμνήσει. Ἡ ὄρεξις καὶ δίψα τοῦ ἤρξαντο κατευναζόμεναι· ἀπεχώρησεν ὄθεν τῆς τραπέζης, καὶ μετέβη ν' ἀναπνεύσῃ πλησίον τοῦ Ραγκούζ.

— Θὰ μὲ θεωρήσητε ἴσως ἀδιάκριτον, τῷ εἶπεν ἀπροόπτως ὁ Προβηγκιανὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σᾶς παράσχω πληροφορίαν. Ἂν κατὰ τύχην εἴχατε ἀνάγκην χρημάτων... Ὦ! δὲν προσφέρομαι νὰ σᾶς δανείσω ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ὁ Ραγκοὺζ πρὸς ἀπάντησιν χειρονομίας, καθαρῶς ἐμφαινούσης ὅτι ὁ Βωτροῦ δὲν ἐπεθύμει νὰ τῷ ὠφείλῃ οὐδεμίαν ἐκδούλευσιν. Ἤθελον θεωρηθῇ εὐτυχὴς, δυνάμενος νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, ἀλλὰ πάντα τὰ χρήματά μου εἰσὶν ἐπησχολημένα εἰς ἐπιχείρησίν τινα. Γνωρίζω ὅμως προεξοφλητὴν κατάλληλον νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ.

— Ἀμέσως;

— Αὔριον, ἢ μᾶλλον ταύτην τὴν πρωΐαν, ἂν ἀγαπᾶτε.

— Ἐπὶ μόνῃ τῇ ὑπογραφῇ μου; διότι δὲν ἔχω ἄλλην ἐγγύησιν νὰ τῷ δώσω.

— Θὰ στέρξῃ καὶ εἰς μόνην ταύτην, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι.

— Καὶ θὰ μοὶ μετρήσῃ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, ἀπέναντι τριμήνου συναλλαγματικῆς;

— Καὶ τριάκοντα χιλιάδας, ἂν ἐπιθυμῆτε.

— Τότε οὐδὲν ἕτερον μοὶ ὑπολείπεται νὰ πράξω, ἢ νὰ σᾶς ζητήσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπανίου τούτου δανειστοῦ.

— Ὀνομάζεται Γκενεγκώ, καὶ κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Βιναιγριὲρ Ἀριθ. 115. Θὰ τὸν εὕρητε εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῶν δύο.

— Τὸν γνωρίζετε, κατὰ τὰ φαινόμενα.

— Καὶ πολὺ μάλιστα· θὰ ὁμολογήσω ἐπίσης ὅτι πολλάκις μὲ καθυπεχρέωσεν... ἀλλὰ τοῦτο ἔστω μεταξὺ ἡμῶν, διότι ἂν ἐγίνετο γνωστὸν ὅτι ἀπηυθύνθην πρὸς αὐτὸν, ἡ πίστις μου ἤθελε πάθει ἐκ τούτου, καὶ ἐπειδὴ ἀναλαμβάνω ἐπιχειρήσεις...

— Εἶναι τοκογλύφος, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναὶ, τῇ ἀληθείᾳ,... καθ' ὅσον ἀφορᾷ ὅτι δανείζει ἄνω τοῦ νομίμου τόκου, ἀλλὰ τὸν ὑποθέτω τίμιον.

— Καὶ λέγετε ὅτι δὲν θέλει ἐπιμείνει ὅπως λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ φερεγγύου μου, πρὶν ἢ...

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ παρουσιασθῆτε ἐξ ὀνόματός μου. Δύναμαι, ἅμα ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, νὰ τῷ γράψω προαναγγέλλων αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψίν σας Ἄλλως τε δὲ εἰμὶ πεπεισμένος ὅτι γινώσκει τίς εἶσθε. Εἶναι τὸ ἐπάγγελμά του νὰ μετέρχηται τὸν τραπεζίτην πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, τοὺς ἔχοντας κακοτυχίαν ἐν τῷ παιγνίῳ, καὶ κατέχει ἐπὶ τῶν κάπως γνωστῶν μελῶν τῶν μεγάλων κύκλων ἀκριβεστάτας πληροφορίας.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, φίλτατε, μοὶ ὑποδεικνύετε πολύτιμον ἄνθρωπον, πρὸς οὗ τὴν συνάντησιν θὰ μεταβῶ σήμερον ἀνυπερθέτως. Δύναμαι νὰ βασισθῶ ὅτι ἔσεται προειδοποιημένος;

— Βεβαιότατα.

— Εὐχαριστῶ, Ραγκούζ. Ἂν συνεννοηθῶ μετ' αὐτοῦ, θὰ μ' ἐξαγάγητε σπουδαίας περιπλοκῆς. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν θὰ εἰσπράξω τὸ τίμημα ὑποστατικοῦ, ὃ πωλῶ· πρὸς ὥραν ὅμως εἶμαι ἄνευ ὀβολοῦ. Ἀλλὰ μόνον ἐξαιτοῦμαι παρ' ὑμῶν ὅπως τηρήσητε ἐχεμυθίαν. Δὲν ἐπιθυμῶ οἱ φίλτατοί μοι ἑταῖροι νὰ γινώσκωσιν εἰς τίνα θέσιν διάκειμαι.

— Ἐστὲ ἥσυχος, φίλτατε, διότι ἔσομαι ἄφωνος.

— Τίνας συνομωσίας σχεδιάζετε αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἡ Ροζίνα πλησιάζουσα ὑπούλως. Σᾶς ἀναμένομεν διὰ νὰ φάγωμεν τὰ χαμαικέρασα.

— Καὶ πῶς! ἡ Ἀντωνία ἐξακολουθεῖ ἄδουσα.

— Ἡ Ἀντωνία εἶναι παράφρων, τῆς ὁποίας κακὰ θὰ ἦναι τὰ τέλη, ὡς ἤδη σᾶς προεῖπα. Ἀρετὲ την νὰ γαργαρίζηται μὲ τὰς μουσικὰς ἀναπλοκάς, τὴς καὶ ἐπανέλθετε εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ μὲν Βουσερὼλ χασμᾶται εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐξαρθρώσῃ τὰς γνάθους του, ὁ δὲ Ζιρὰκ εἶναι τοσούτῳ οἰνοβαρὴς, ὥστε μόλις κρατεῖται ὄρθιος, καὶ ἐγὼ δὲν διασκεδάζω, εἰμὴ ὅταν ἦσθε καὶ ὑμεῖς.

— Ἂς διασκεδάσωμεν λοιπὸν, διότι καὶ ἐγὼ οὐδὲν ζητῶ καλλίτερον, ἐπεφώνησεν ὁ Βωτροῦ, ὅστις ἐπανέκτησε τὴν εὐδιαθεσίαν του, ἀρότου διέβλεπε μέσον ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς δυσχερείας του, χωρὶς νὰ διέλθῃ τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου, τουτέστι τῆς ἀναβάθρας φίλου ἀφυπνιζομένου ὅπως τῷ αἰτηθῶσι δάνεια.

— Ἦν ἀληθῶς καιρὸς ὅπως ἡ εὐωχία λάβῃ ἀλλοίαν ὄψιν, διότι πρὸ μιᾶς ὥρας δὲν

ἦτο τὸ παράπαν εὐφράδυνος, ἕνεκα ἰδίως τῆς ὑπερβαλλούσης μουσικῆς. Ἡ Ζελία ἔκρουεν ἐπὶ τοῦ χρυσαίου κλειδοκυμβάλου ἦχους προξενοῦντας ἀνατριχίασιν, καὶ ἡ Ἀντωνία ἐξετέλει ἀπίθανα τερετίσματα.

Ὁ Βωτροῦ προὐτίθετο νὰ κλείσῃ αὐθαιρέτως τὸ κατηραμένον ὄργανον, ὁπότε εἷς τῶν ὑποδιευθυντῶν τοῦ ξενοδοχείου εἰσελθὼν συνεσταλμένως ἐπλησίασεν αὐτὸν, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι κύριός τις ἐπεθύμει νὰ τῷ λαλήσῃ.

— Τίς κύριος; ἠρώτησεν ὁ Γούης. Οὐδένα ἀναμένω.

— Καὶ μάλιστα ἐμὲ, ἀπήντησε φωνὴ βαρεῖα, ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ διαδρόμου διὰ τῆς ἡμιηνεῳγμένης θύρας.

— Ὁ θεῖός μου! ἀνέκραξεν ὁ Βωτροῦ ἔκπληκτος.

— Ἔ! ναί, ὁ θεῖός σου ὅλος καὶ ὅλος, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή. Μήπως καὶ σὲ διαταράττω;

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεῴχθη, καὶ οἱ ἐκπεπληγμένοι ὁμοτράπεζοι εἶδον εἰσελθὸν παράδοξον πρόσωπον.

Οὗτος δ' ἦν ἀνὴρ ἐξ ποδῶν ὕψους, κατασκευῆς ὡς δρυὸς ἑκατοντούτιδος, ζωηρῶν χρωμάτων, καὶ φέρων γενειάδα ὡς θεὸς ἐνάλιος. Τὸ ῥόπαλον μόνον ὑπελείπετο αὐτῷ, ὅπως παραστήσῃ φυσικῶς ἕνα τῶν συμβολικῶν ἐκείνων γιγάντων, τῶν ἐξεικονιζομένων ἐν τοῖς ἐρείσμασί τινων οἰκοσήμων.

Θὰ ἦτο ἑξάκισις κατὰ τὴν νεότητά του, καὶ μολονότι οἱ χειμῶνες ἐπιγράψαν ἰσχυρῶς τὴν γενειάδα του, δὲν εἶχε ποσῶς τὸ ἐξωτερικὸν γέροντος.

Ἡ Ζελία, ἥτις, ἐν τῇ ἐπὶ ἰσχνότητι ἰδιότητί της, ἐλάτρευε τοὺς κολοσσοὺς, τὸν κατεβίβρωσκε διὰ τῶν ὀμμάτων, καὶ ἡ Ἀντωνία τὸν ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ.

Εὕρισκε μόνον ὅτι δὲν ἦτο προσηκόντως ἐνδεδυμένος. Ἔφερε βραχὺ φόρεμα ἐκτὸς τοῦ σφιγκτοῦ, πῖλον κωδωνοειδῆ ἑστημένον ὀρθίως ὡς περικεφαλαίαν θωρακοφόρου, λαιμοδέτην μετὰ στρογγύλων στιγμάτων, περισκελίδα ἐκ ναγκίνης καὶ λευκὰ ἐπισπόδια. Ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν ἀπηρχαιωμένην ταύτην στολήν του, ἐκέκτητο καλὸν ἐξωτερικὸν, καὶ ἦν ἀδύνατον νὰ ἐκληρθῇ ὡς ἐμπορικὸς ἐντολοδόχος νεωστὶ προχειρισθεὶς εἰς ἔπαρχον.

— Καλημέρα, Γούη, εἶπε συσφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἀνεψιοῦ του, καλημέρα, παιδί μου. Δὲν μ' ἐπερίμενες, ἔ;

— Βεβαίως ὄχι ἐψέλλισεν ὁ Βωτροῦ, καὶ ἰδίως ἐδῶ.

— Φίλτατέ μοι, ἔφθασα κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ εἰς τὸν Σταθμὸν Μπραπρνάς. Ἐωσοῦ μεταβῶ εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, καὶ ἐκτελέσω τοὺς ἀπαραιτήτους καθαρισμούς... ἦσαν δύο ὧραι ὁπότε κατῆλθον εἰς τὸ Βουλεβάρτον. Εὗρον κάπως παρηλλαγμένον τὸ γηραιὸν αὐτὸ Βουλεβάρτον. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον παραπήγματα πρὸς πώλησιν ἐφημερίδων, ἀλλ' οὔτε διαβάται. Δὲν περιεφέρθην ἐπὶ μακρὸν, διότι ἤθελον νὰ σὲ συναντήσω τὸ ταχύτερον, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ σ' εὕρισκον ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ὠδὲρ κατοικίᾳ σου. Φαίνεται ὅτι κατακλίνεσαι, καθ' ἣν ὥραν ἐγὼ ἐξεγείρομαι ἐν Βρετέλῃ. Ἀνέβην εἰς τὴν λέσχην σου, ἔνθα θεράπων μοὶ εἶπεν ὅτι μόλις εἶχες ἀπέλθει. Κύριός τις ἐξερχόμενος μ' ἐπληροφόρησεν εὐγενῶς ὅτι ἦσο ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Καφενείῳ. Τὸ τοιοῦτο μοὶ συνέφερε θαυμασίως, ἐπειδὴ καὶ ἀπέθνησκον τῆς πείνης. Ὑπώπτευον ὅμως ὅτι δὲν ἐδείπνεις μόνος, καὶ ἐσυλλογίσθην πολὺ, πρὶν ἢ ἀποφασίσω νὰ καταπέσω ἐν τῷ θαλάμῳ σου, ὡς ὅλμος ἐν μέσῳ καπηλείου στρατοπέδου. Τέλος ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν νὰ διακινδυνεύσω πρὸς τοῦτο.. Ἔπραξα κακῶς;

— Ὄχι ποσῶς, καὶ εἶμαι ὑπερευχαριστημένος βλέπων ὑμᾶς, ὡς καὶ οἱ φίλοι μου.

— Τότε λοιπὸν παρουσιασέ με.

— Ὁ θεῖός μου κ. Σουκαρριὲρ, κατήρξατο ὁ Βωτροῦ ἀποτεινόμενος πρὸς ἀμφότερα τὰ φῦλα τῶν παρισταμένων.

— Πρόσθες : ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ. Τοιουτοτρόπως γνωρίζουσιν ἀμέσως μετὰ τίνος συνδιαλέγονται.

— Ὦ! οἱ κύριοι οὗτοι σᾶς γνωρίζουσι. Τοῖς ὡμίλησα πολλάκις περὶ ὑμῶν.

— Καλά! ἀλλ' αἱ κυρίαι αὗται; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθωσιν ὅτι δὲν ἐκέρδησα τὸ παράσημόν μου ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις!

— Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, ἀνέκραξεν ἡ Τζιτζίκα. Τὸ ἐμαντεύσαμεν, στρατηγέ.

— Λέγετέ με συνταγματάρχην, διότι τοιοῦτος ἤμην εἰς τὸν κατὰ ξηρὰν στρατόν. Μοὶ διέσχισαν τὸ ὠτίον κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος, ἀλλὰ δὲν βλάπτει.

— Θεῖε, ἐπανεῖπεν ὁ Βωτροῦ, ἰδοὺ ὁ φίλος μου Ἐρρῖκος Βουτερὼλ... ὁ κ. Ἀλφρέδος Ζιράκ... ὁ κ. Ἰούλιος Ραγκούζ.

Οἱ ὀνομασθέντες ἑταῖροι προσέκλινον, ὁ δὲ θεῖος ἐπιδαψίλευσεν αὐτοῖς στιβαρὰν χειραψίαν.

Ὁ Βουτερὼλ παρετήρει μετ' εὐγενοῦς προσοχῆς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦτον ἐποχῆς ἐκλειψάσης. Ὁ Ζιράκ τὸν ἐθεώρει ὡς εἰ εἶχε διάθεσιν νὰ τὸν μετρήσῃ, καὶ ὁ Ραγκούζ, ὅστις τὸν ἔβλεπε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἠρώτα ἑαυτὸν τίνα περιουσίαν ἆρά γε νὰ εἶχεν.

— Ἡ δεσποινὶς Ἀντωνία, ἀοιδὸς... ἐλαφρὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνεψιός.

— Ἐλαφρά! μὴ πιστεύητε αὐδαμῶς, συνταγματάρχα. Ἐγὼ εἶμαι γυνὴ σοβαρά.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, δεσποινίς! Ἔχετε μέγα ἄδικον, εἶπε γελῶν ὁ Σουκαρριέρ.

Ὁ Γούης ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ δεσποινὶς Ζελία, διακεκριμμένη κυμβαλίστρια. Ἡ κυρία Ροζίνα Βιλλεμὸμβλ, ἰδιοκτήτρια.

— Ἠδύνασθε νὰ εἴπητε ἠθοποιὸς, διέκοψεν ἡ παρουσιασθεῖσα.

— Τὸ ἓν δὲν παρεμποδίζει τὸ ἕτερον, φιλτάτη φίλη. Ἀπὸ τὴν σκηνὴν ἀρχίζουν, καὶ εἰς τὰ κτήματα τελειόνουν, ἔψαλεν ὁ Γούης ἐπὶ γνωστοῦ ἤχου.

— Συγγνώμην, κυρία, ἠρώτησεν ὁ θεῖος, δὲν συνηντήθημεν ἤδη νομίζω, πρό τινων ἐτῶν... ἐν Ἀλγερίᾳ;

— Ἀπατᾶσθε, κύριε, εἶπε ξηρῶς ἡ Ροζίνα.

— Πιθανὸν, ἀπήντησεν ὁ εὔζωνος τῆς Ἀφρικῆς. Συνεχῶς μοὶ συμβαίνει νὰ συγχέωμαι εἰς τὰς νεανικάς μου ἀναμνήσεις· ὁμοιάζετε δὲ ὑπερβολικῶς μετὰ γυναικὸς ὡραιοτάτης, ἧς σφόδρα ἠράσθην, ὁπότε ἤμην ἀνθυπολοχαγός.

Ὁ Σουκαρριὲρ ἦν πεπεισμένος περὶ τῆς ταυτότητος, διότι ἡ Ροζίνα ἐκέκτητο ῥῖνα ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν λησμονοῦνται. Ἀνεγνώριζεν αὐτὴν, εἰ καὶ μετατεθεῖσαν εἰς τὴν ἐφεδρείαν· ἤθελε δὲ τὴν ἀναγνωρίσει ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν Ἀπομάχων.

— Τώρα, ἐπανέλαβε καθεζόμενος παρὰ τὴν τράπεζαν ἄνευ ἄλλου προοιμίου, ἐξαιτοῦμαι παρὰ τῶν κυριῶν τούτων τῆς ἀδείας νὰ δειπνήσω. Ἕως ποῦ ἐφθάσατε; Εἰς τὰ ἐπιδόρπια. Κάλλιστα. Ἐγὼ θὰ πίω μίαν φιάλην Μοέτου, διὰ νὰ ἐξισωθῶ μὲ ὑμᾶς.

— Καμπανίτου, ἂν ἀγαπᾶτε καλλίτερον, εἶπεν ὁ Βωτροῦ πληρῶν τὸ ποτήριον τοῦ θείου του.

— Ναὶ, ἀληθεια. Ὁ οἶνος τοῦ Μοέτου ἦτο τῆς ἐποχῆς μου. Ἤξιζε δὲ περισσότερον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ παρατηρῶ ὅτι ἀναχρονίζω. Ἂν ἐξηκολούθουν τοιαυτοτρόπως, θὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ σᾶς ἐρωτήσω περὶ νεωτέρων διὰ τὰς *κοκόττας* ἐκείνας, αἵτινες κατέστησαν ἤδη προμήτορες. Ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι τίποτε, Γούη, καὶ θὰ ἔχω τὸν νοῦν μου.

— Καλῶς θὰ πράξητε, συνταγματάρχα, ἐφώνησεν ἡ Τζιτζίκα. Δὲν λέγονται πλέον *κοκόττα*ι

— Ἄ! δὲν βλάπτει τὸ ὄνομα, δεσποινίς. Δός μοι τοὺς καρυκευτοὺς ἰχθύας, παλληκάρι μου. Δὲν εἶναι κακὸς ὁ καμπανίτης σου.

Ὁ Σουκαρριὲρ εἶχεν ἤδη ροφήσει εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας δόσεις τὸ ἥμισυ τῆς καμπανιτι-

κῆς φιάλης, καὶ ἐπετίθετο κρατερῶς κατὰ τοῦ ἐναπομείναντος φαγητοῦ, εἰς ὃ ὁ Βωτροῦ μόλις εἶχεν ἐγγίσει.

Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐνεργείας ἐπέσυρεν αὐτῷ τὸ σέβας τῶν ὁμοτραπέζων.

Ὁ Ζιράκ, ὅστις ἔπασχε τὸν στόμαχον, καὶ τὸν ὁποῖον δύο ποτήρια οἴνου ἐμέθυον ἐξ ὁλοκλήρου, ἐφθόνει τὴν βακχικὴν ἱκανότητα τοῦ ἐπαρχιακοῦ τούτου ἀδηφάγου. Ἡ Ἀντωνία, ἥτις ἠγάπα τοὺς καλῶς τρώγοντας καὶ ἰσχυρῶς πίνοντας, ἀνεκάλυπτεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς καλὰς τοῦ θείου ἰδιότητας. Ἀλλ' ἡ Ροζίνα εἶχε προσλάβει τὸ δυσηρεστημένον ὕφος της, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἕνεκα τοῦ μνημονικοῦ του.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβε χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν μάσησιν, δειπνοῦν ἀκόμη εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν τόπον;

— Εἰκοσάκις περισσότερον ἀπὸ τὸν καιρόν σας, συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Βουσερώλ. Μόνον δὲ οὐχὶ εἰς τὰ αὐτὰ μέρη.

— Ὁ κ. δὲ Σουκαρριὲρ ἐνθυμεῖται ἀκόμη τὸ Καφφενεῖον τῶν Παρισίων, τὸ ὁποῖον ἐκλείσθη πρὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, ἐχλεύασεν ὁ Ζιράκ.

— Μάλιστα, νέε μου, ἐπέφερεν ὁ θεῖος· δὲν τὸ εἶδες ποτὲ τὸ Καφφενεῖον τῶν Παρισίων... τὸ ἐπὶ τοῦ Βουλεβάρτου τῶν Ἰταλῶν· ἐβύζανες ἔτι εἰς τὴν τροφόν σου, ὁπότε ἐκέρδησα τὸ περιώνυμον στοίχημά μου... στοίχημα, τὸ ὁποῖον ἤθελες χάσει, σοὶ ἐγγυῶμαι. Θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἡμέραν τινά. Ἐν τούτοις κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ μὲ ἀποκαλῆτε κ. Σουκαρριὲρ ἁπλούστατα. Ὁ τέταρτός μου προπάτωρ ἦν πλακουντοποιὸς ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'. καὶ οἱ ἀπόγονοί του διέμειναν ἁπλοῖ πολῖται.

— Λάβε την, Βωτροῦ! ἐπεφώνησεν ἡ Τζιτζίκα ἀνακαγχάζουσα.

— Ὁ ἀνεψιός μου εἶναι εὐπατρίδης ὡς τὸν βασιλέα, μικρά μου. Δύο Βωτροῦ ἐξεστράτευσαν κατὰ τὴν πρώτην σταυροφορίαν. Ὁ πατήρ του κατεβιβάσθη νυμφευόμενος τὴν ἀδελφήν μου.

— Προσέξετε, κύριε, εἶπε χαιρεκάκως ἡ Ροζίνα, θὰ παρακωλύσητε τὸν Γούην ἀπὸ τοῦ νὰ συνάψῃ κανὲν καλὸν συνοικέσιον.

— Ἐκτὸς μόνον ἂν καταντήσῃ νὰ νυμφευθῇ καμμίαν πλουτήσασαν τυχοδιώκτριαν, ὅπερ εἶναι πᾶν ὅτι φοβοῦμαι, φιλτάτη κυρία.

— Καλῶς ἐπιτυχημένη καὶ αὐτή· ἀπὸ τὰς σπανίας... ὑπεγόγγυσεν ὁ Ζιράκ.

Ἡ Ροζίνα ἀπεπλήρετο ὑπ' ὀργῆς, ἡ δὲ Ζελία ἐγέλα ὑπὸ τὸ ριπίδιόν της, ἐνῷ ἡ Ἀντωνία μυρίας κατέβαλλε προσπαθείας, ὅπως μὴ μιμηθῇ τὴν φίλην της. Εἶχε τοὺς λόγους της φειδομένη μίαν τῶν ἀρχαίων, προστατεύσασαν αὐτὴν κατὰ τὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου, καὶ δυναμένην νὰ τὴν παραβλάψῃ. Ὁ Βωτροῦ δὲν ἦν ποσῶς ἠχαριστημένος. Ποτὲ δὲν ἐνεκαυχᾶτο ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ του, ἀλλ' ἐθεώρει ὅτι ὁ θεῖος ἠδύνατο κάλλιστα ν' ἀπόσχῃ τῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς χυδαίας καταγωγῆς του.

Ἐξηκολούθει τρώγων ὁ φοβερὸς οὗτος θεῖος καὶ πίνων ἀκράτως, ἐνῷ αἱ κυρίαι ἀπεγεύοντο τὰ χαμαικέρασα. Ἀπετελείου ἤδη τὴν δευτέραν φιάλην του, οἱ δὲ καρυκευτοὶ ἰχθύες ᾤχοντο, καὶ τὸ τρυβλίον τῆς ρωσσικῆς φυλλίδος ἦν ἐντελῶς κενόν.

Ὁ Βωτροῦ ἐπιθυμῶν νὰ συντάμῃ τὴν συναναστροφὴν ἐσήμανεν ὅπως κομίσωσι τὸν καφφὲν καὶ τὰ σίκερα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ στεναγμοῦ εὐχαριστήσεως, τώρα αἰσθάνομαι καλλίτερα. Ὁ σιδηρόδρομος μὲ εἶχεν ἐξαντλήσει. Ἀκόμη πεινῶ, ἀλλὰ θὰ φυλάξω τὴν ὄρεξίν μου διὰ τὸ πρόγευμα.

— Τεράστιον! εἶπε μεταξὺ τῶν ὀδόντων ὁ ἀτυχὴς Ζιράκ, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπάλαιε κατ' ἀλγεινῆς δυσπεψίας.

— Γούη, ἔχεις κανὲν καλὸν σιγάρον νὰ μοὶ προσφέρῃς; ἠρώτησεν ὁ κ. Σουκαρριὲρ.

Ἐκεῖ πέραν, εἰς τὴν καλύβην μου, δὲν καπνίζω εἰμὴ τὴν πίπαν, ἐδῶ ὅμως δὲν ἦλθον διὰ νὰ δηλητηριασθῶ μὲ τὰ πρόστυχα σιγάρα. Πόσον σοὶ στοιχίζουσι ταῦτα; προσέθετο, ἀφοῦ ἔλαβεν ἐκ τῆς θήκης, ἣν παρουσίαζεν αὐτῷ ὁ ἀνεψιός του.

— Ἑβδομήκοντα πέντε ἑκατοστά, θεῖέ μου.

— Εἰσὶ τὰ αὐτά, ἄτινα ἠγόραζα πρὸς τριάκοντα πέντε ἐν Γενεύῃ, κατὰ τὰ 56, παρὰ τοῖς Κλὲρκ-Βοννὲ, ἐν τῇ Πλατείᾳ τῶν Βεργῶν. Ἐὰν ἡ ἀξία τῶν βοῶν ὑψοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἤθελες κληρονομήσει στρογγύλον ποσὸν μετὰ εἴκοσιν ἔτη, διότι ὑπολογίζω νὰ φθάσω ἕως τὰ 1900.

— Θὰ τὰ φθάσητε, συνταγματάρχα, ἀνεφώνησεν ὁ Ζιράκ. Θὰ ἰδῆτε καὶ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, τοῦτο σᾶς τὸ προλέγω ἐγώ.

— Ὁπόσον γραῖαι θὰ ἤμεθα τότε, Θεέ μου! ἐστέναξεν ἡ Τζιτζίκα.

— Μὴ φοβῆσαι ποσῶς, κόρη μου, εἶπεν ἡ πρόεδρος μετ' ἀπαισίου μειδιάματος. Δὲν θὰ ζήσῃς τόσον, ὥστε νὰ γηράσῃς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Δὲν θὰ καταντήσω δυσειδὴς, καὶ δὲν θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ κάμνω οἰκονομίας, ὅπως συναθροίσω εἰσοδήματα.

— Πάντοτε χαρίεσσα αὐτὴ ἡ Ροζίνα, ἐψιθύρισεν ἡ Ζελία.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, κύριε, ἂν αἱ γαῖαι πωλῶνται καλῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπερ κατοικεῖτε; εἶπεν ὁ Ραγκούζ.

— Ἀποταθῆτε μᾶλλον πρὸς τὸν ἀνεψιόν μου, ἀπήντησεν ὁ Σουκαρριὲρ μετὰ σκωπτικοῦ τόνου. Ἐπώλησε τρεῖς, ἀρότου κατέστη ἐνῆλιξ. Πρέπει νὰ ἦναι ἐνήμερος τῶν τιμῶν.

— Μοὶ ἐναπομένουσιν εἰσέτι δύο, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βωτροῦ, ὅστις ἐσκέπτετο περὶ τοῦ δανείου του, καὶ δὲν ἐπεθύμει ὅπως ὁ Ραγκοὺζ ἀμφιβάλλῃ ἐπὶ τοῦ φερεγγύου του.

— Ὦ! δὲν θὰ ἐξακολουθήσητε λαλοῦντες ἡμῖν περὶ ὑποστατικῶν, ἐπεῖπεν ἡ Ἀντωνία. Εἶναι καταθλιπτικὴ ἡ περὶ ὑποθέσεων συνδιάλεξις. Ἂν καταντήσητε εἰς σπουδαιολογίας, ἐγὼ ἀποσύρομαι, σᾶς τὸ προειδοποιῶ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ
ΤΗΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ὑπὸ Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ [ἰατροῦ].

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλαδ.)

Παραλείποντες τὰς ἄλλως τε οὐχὶ εὐαποδεικτους ἀξιώσεις ἑτέρων μνηστήρων τῆς εὐκλείας ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει τῆς κυκλοφορίας, προβαίνομεν ἤδη πρὸς τὸν Ἅρβεϋ, εἰς ὃν πάντες οἱ Ἄγγλοι συγγραφεῖς ἀπονέμουσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης· διότι πρῶτος οὗτος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ σπουδαίου τούτου φαινομένου.

Ὁ Γουλλιέλμος Ἅρβεϋ ἐγεννήθη τῇ 1ῃ Ἀπριλίου τῷ 1578, ὥστε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1878 συνεπληρώθησαν ἀκριβῶς τρεῖς αἰῶνες.

Ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς του ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς φυσιολογίας ἐπονομάζεται ὑπὸ τῶν πατριωτῶν του ἀθάνατος ἢ θεῖος Ἅρβεϋς· ζῶν ἔτι ἐτιμήθη διὰ θέσεων ἐπιφανῶν καὶ ἐπικερδῶν, ἦτο ἰατρὸς τοῦ ἐν Λονδίνῳ νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας ἐν τῷ Ἰατρικῷ ἐκείνῳ Συλλόγῳ, εἷς ἐκ τῶν ἰατρῶν τοῦ βασιλέως Ἰακώβου Α'. καὶ εἶτα ἀρχίατρος τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ ἀηττήτου ἡγεμόνος Καρόλου Α'. «βασιλέως τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, Γαλλίας καὶ Ἰρλανδίας, Προστάτου τῆς πίστεως.» Ἡ ὑπηρεσία τῆς Αὐλῆς τὸν ἀπησχόλει πολύ, εὗρισκε μόλον τοῦτο καιρὸν ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν πρὸς τὰς ἀνατομικὰς καὶ φυσιολογικὰς ἐρεύνας φυσικὴν ροπήν του. Πλούσιος ὢν δὲν ἐλησμόνει τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιστήμης, ἣν ἐπηγγέλλετο, ἀλλ' ἐχορήγει δαψιλῶς χρήματα πρὸς οἰκοδομὴν ὡραίου κτιρίου διὰ τὸν Ἰατρικὸν

συλλογον, ὃν καὶ ἐπλούτισε δι' ἀξιολόγου παθολογικοῦ Μουσείου καὶ βιβλιοθήκης, καὶ τὸν ἐπροίκισε δι' ἀποθέματικοῦ κεφαλαίου, ἐξ οὗ μέρος διέταξε νὰ δίδηται ἐτησίως εἰς τὸν ἀπαγγέλλοντα τὴν ἐπέτειον ἀγόρευσιν περὶ τῆς πρόδου τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν διήγησιν περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κυκλοφορίας ὑπὸ τοσούτων φυσιοδιφῶν, εὐλόγως δύναταί τις νὰ ἐρωτήσῃ «τί λοιπὸν ὑπελείφθη διὰ τὸν Ἄρβεϋ ν' ἀνακαλύψῃ ἢ διασαφήσῃ. Ὁ Ἰατρὸς Ρώλλεστων ἀποκρίνεται «οὐδὲν ἕτερον ἔμεινεν, εἰμὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀνακάλυψις τῆς κυκλοφορίας· προγενέστεροι αὐτοῦ προσέκρουσαν ἁπλῶς καὶ ἐξ εἰκασίας ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ αὐτοῦ κύκλου, καὶ ἐφαψάμενοι μόνον αὐτοῦ, ἔπειτα ἐξέκλινον εἰς ἀχανὲς σκότος, ἐνῷ ὁ Ἄρβεϋ εἰργάσθη καὶ ἀπέδειξε ψηλαφητῶς ὁλόκληρον τὴν περιφέρειάν του.» Ὀρθῶς δὲ ἀποφαίνεται ὁ Φλουρενς ὅτι πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄρβεϋ πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐφωράθη μὲν ἢ εἰκάσθη, ἀλλ' οὐδὲν θετικῶς καὶ ἐπὶ ἀποδείξει ἐγένετο παραδεκτόν.

Ὁ Σερβέτος οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ γενικῆς κυκλοφορίας. Ὁ Κολοῦμβος ἀπεδέχετο τὴν πλάνην τοῦ Γαληνοῦ περὶ φλεβῶν ὅτι ἐπήγαζον ἀπὸ τὸ ἦπαρ. Ὁ Καισαλπῖνος, καίτοι διέκρινε τὰς δύο κυκλοφορίας, καὶ προσήγγισε τοσοῦτον εἰς τὴν κατανόησίν των, ἐπίστευεν οὐχ ἧττον ὅτι τὸ διάφραγμα τῆς καρδίας ἦτο διάτρητον, καὶ τέλος πάντων ὁ Φαβρίκιος, ὅστις ὁμολογουμένως δὲν ἦτον ὁ πρῶτος ἀνακαλύψας τὰς βαλβίδας ἐν τοῖς αἱμοφόροις ἀγγείοις, ἀλλ' ὁ ἀνακαλύψας περισσοτέρως ὑπὲρ πάντα ἄλλον, καὶ γράψας καλήτερον καὶ πλειότερα ἢ πάντες οἱ πρὸ αὐτοῦ, ὁ Φαβρίκιος αὐτὸς δὲν κατενόησε τὴν χρῆσιν τῶν βαλβίδων, καθότι ὑπέθετεν ὅτι ἐδημιουργήθησαν, ὅπως ἐνισχύωσι τὰς φλέβας, καὶ καταστέλλωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ δι' αὐτῶν ῥέοντος αἵματος. Σπρέγκελ, ὁ ἱστοριογράφος τῆς ἰατρικῆς, πανούργως λέγει ὅτι αἱ ἐν Παδούῃ γενόμεναι ἰατρικαὶ σπουδαὶ τοῦ Ἄρβεϋ, ὑπὸ τὴν καθηγεσίαν τοῦ Φαβρικίου, ἀρκούντως ἐξηγοῦν τὰ περὶ αὐτοῦ.

Ἂν τῷ ὄντι ἦτον εὐτύχημα διὰ τὸν Ἄρβεϋ ὅτι ἔσχε διδάσκαλον τὸν Φαβρίκιον, τριμέγιστον εὐτύχημα ἦτο διὰ τὸν κόσμον ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς κυκλοφορίας περιέπεσεν εἰς χεῖρας ἀνδρὸς τόσον ἁρμοδίου ἵνα ἐρευνήσῃ καὶ ἐπεξεργασθῇ τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς κινήσεως τῆς καρδίας καὶ τοῦ αἵματος.

Πρὸ τοῦ Ἄρβεϋ δὲν ἐγίνωσκον ὅτι ἡ καρδία εἶχε τὴν κινητικὴν δύναμιν, ἀλλ' ὑπετίθετο ὅτι ἔδρευεν αὕτη εἰς τοὺς πνεύμονας. Οὗτος ἀπέδειξε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρόοδον τοῦ αἵματος ἐν τῇ διπλῇ αὐτοῦ περιοδείᾳ, ἐσίγασε τὰς φωνασκίας τῶν ἐριζόντων, καὶ κατέπεισε τὸν κόσμον ὅτι εἶχε δίκαιον. Ὁποιοιδήποτε συνετέλεσαν κατά τι εἰς τὴν τελικὴν ἀνακάλυψιν ἐχέτωσαν τὴν δικαίαν μερίδα τῆς δόξης, δι' ὅ,τι κατώρθωσαν· ἀλλὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ στερήσῃ τὸν Ἄρβεϋ τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ εὐκλείας, καθόσον ἐτελειοποίησε τὰς περὶ τῆς θαυμασίας ταύτης λειτουργίας γνώσεις ἡμῶν μετριοπαθῶς, πασιφανῶς, καὶ μετὰ μεγίστης ἀνεκτικότητος καὶ ἀξιοπρεπείας, ἀπέναντι τῆς δυσμενοῦς ἀντιδράσεως, καὶ ἐκδικητικῆς ἔχθρας, ἣν αἱ διδασκαλίαι του διήγειρον. Ἰωάννης Ὡρέϋ ὁ παραστὰς ἐπὶ τῆς κηδείας τοῦ Ἄρβεϋ, λέγει ὅτι τὸν ἤκουσε διηγούμενον ἄλλοτε ὅτι, ὅτε ἐδημοσιεύθη τὸ περὶ κυκλοφορίας τοῦ αἵματος βιβλίον του, ἀπώλεσε τὸ πλεῖστον τῆς πελατείας του· οἱ χυδαῖοι ἐπίστευον ὅτι παρεφρόνησεν, οἱ δὲ ἰατροὶ οὐ μόνον ἀντέδραττον εἰς τὸ φρόνημά του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμίσησαν. Εἶναι περιττὸν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ ἱστορικὸν ὅλων τῶν ἀντιδράσεων εἰς τὸ νέον δόγμα τοῦ Ἄρβεϋ· ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τινὰς μόνον, τοὺς κορυφαίους τῶν ἀντιπάλων του, Πριμρῶζ τὸν Σκῶτον, Παρισάνον τὸν Ἐνετὸν, Κάσπαρον Ὄφφμαν τὸν σοφὸν καὶ φιλόπονον καθηγητὴν ἐν Παδούῃ καὶ τέλος Ριολάνον καὶ Γοῦϊν Πατῖνον τοὺς Παρισινούς. Οἱ δὲ ἐπισημότεροι προστάται καὶ κήρυκες τοῦ νέου δόγματος, ὡς τότε ἐκαλεῖτο, ἦσαν Ρογῆρος Διάκης ἄγγλος, Οὐέρνερ Ρολφίνης, καθηγητὴς τῆς Ἰένης, ὁ Ρενάτος Descartes, Γεώργιος Ἔντες ὁ βιογράφος του, καὶ Πέτρος Διονύσιος, ὅστις ἐδίδαξεν ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ τῶν Παρισίων, κατὰ διαταγὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ὁ Διονύσιος, οὗτος ἀνεκήρυξε δημοσίᾳ «διετάχθην νὰ ἀποδείξω ἐντὸς τοῦ Ὑμετέρου βασιλικοῦ κήπου τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ τὰς νέας ἀνακαλύψεις· ἐξετέλεσα δὲ τὸ καθῆκον τοῦτο μεθ' ὅλης τῆς εὐσυνειδησίας καὶ τοῦ ζήλου, ὅστις ὀφείλεται εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.»

Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι πρὸ τοῦ Ἄρβεϋ οἱ φυσιοδίφαι δὲν ἐπέτυχον ν' ἀνακαλύψωσιν ἢ νὰ διδάξωσι τὴν ἀληθῆ κίνησιν τῆς καρδίας καὶ τοῦ αἵματος. Εἴκοσι τρία ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου τοῦ Ἄρβεϋ, ἡ Ἰταλία, ἥτις τώρα ἀντιποιεῖται ὅλην τὴν τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, παρεδέχθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ νέου δόγματος. Ταυτοχρόνως περίπου ὁ Ἰωάννης Πεκέτος ἐκ Διέππης καὶ Θωμᾶς ὁ Βαρτολῖνος Δανὸς ἀπεδέχθησαν τὸ νέον δόγμα, διασαλπίσαντες αὐτὸ πανταχοῦ διὰ τῶν συγγραφῶν των. Ἀλλ' ὁ θρίαμβος τῶν δογμάτων τοῦ Ἄρβεϋ ἦτον ἐντελὴς ὅτε Πλέμπιος ὁ ἐκ Λουβαίνης ἐκήρυξε δημοσίᾳ τὴν ἐξῆς παλινῳδίαν. «Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη κατ' ἀρχὰς δι' ὅλου δὲν μοὶ ἤρεσε, ὡς τὸ ἀπέδειξα δημοσίᾳ διὰ λόγου καὶ ἐγγράφως· ἀλλ' ἔπειτα, ὅτε ἐνησχολήθην ἐμβριθῶς μετὰ σταθερᾶς ἀποφάσεως ὅπως τὴν ἀνασκευάσω, καὶ τὴν ἐξελέγξω ψευδῆ, ἰδοὺ ἀνασκευάζω καὶ ἐξελέγχω ἐμαυτὸν τέως πλανώμενον. Τόσον πειστικά, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀδιαφιλονείκητα εἰσὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἄρβεϋ, ἐξήτασα ἀπ' ἀρχῆς καὶ μετὰ πλείονος προσοχῆς τὸ νέον δόγμα, καὶ τέλος ἀνατομῶν ζῶντας κύνας εὗρον ὅτι πᾶσαι αἱ διαβεβαιώσεις του εἰσὶν ἀληθεῖς.

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΧΡΩΜΑ.

Τὸ χρῶμα τοῦτό ἐστι τὸ γενικῶς ἐν τῷ πολιτισμῷ παραδεδεγμένον ὡς σημεῖον πένθους. Ἡ αἰτία καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐθίμου δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστά.

«Τὸ μέλαν εἶναι σύμβολον πένθους, λέγει ὁ Ῥαβελαί, ὡς τὸ χρῶμα τοῦ σκότους, καὶ τὸ ἀντίθετον τοῦ λευκοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς χαρᾶς.»

Τοιοῦτον ὡσαύτως ἦν καὶ τὸ τῶν ἀρχαίων φρόνημα. Τὰ πάντα εἰσὶ μέλανα ἐν τῷ ᾅδει τῶν ἐθνικῶν, ὡς καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ τῆς Στυγὸς ὕδατα. Ὁ Ὅμηρος περιγράφει μέλαιναν τὴν κόμην τοῦ Πλούτωνος, οὕτινος τὸ ἅρμα ἐσύρετο ὑπὸ μελανωτέρων τῆς νυκτὸς ἵππων.

Γνωστὴ ἐστὶν ἡ περὶ τῶν τοῦ πλοίου τοῦ ἥρωος Θησέως μαύρων ἱστίων πένθιμος παράδοσις. Αἰγεύς, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ πατήρ του, παρήγγειλεν αὐτῷ ἀπερχομένῳ εἰς Κρήτην πρὸς ἐξολόθρευσιν τοῦ Μινωταύρου, ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, εἰς σημεῖον πένθους ἕνεκα τῶν κομιζομένων ὡς θυμάτων ἑπτὰ νέων καὶ ἑπτὰ νεανίδων, μέλανα ἱστία τοῦ πλοίου του, διὰ λευκῶν, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

Ὁ νικητὴς ἥρως, κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπάνοδόν του, ἐπελάθετο ἐκ τῆς διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς φίλης καὶ σωτείρας Ἀριάδνης ταραχῆς του, τὴν τοιαύτην τῶν ἱστίων μεταλλαγήν, ὁ δ' ἐπὶ τοῦ Σουνίου ἀναμένων τὴν τοῦ υἱοῦ ἐπιστροφὴν πατήρ του, ἰδὼν τὸ μελανίστιον πλοῖον, καὶ ὡς ἐκ τούτου πεποιθὼς ὅτι οὗτος ἐγένετο βορὰ τοῦ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ τέρατος, δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν τοιαύτην ἀπώλειαν, καὶ μὴ βουλόμενος νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ φιλτάτου του, κατερρίφθη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰς τὰ κύματα καὶ ἐπνίγη. Ἔκτοτε πᾶσα ἡ θάλασσα ἐκείνη ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του *Αἰγαῖον πέλαγος*.

Τὸ μέλαν δὲν δηλοῖ μόνον ἀτομικὸν πένθος, ἀλλὰ καταδείκνυσιν ὡσαύτως καὶ τὴν

γενικὴν θλῖψιν, τουτέστι τὴν ἐρήμωσιν, τὴν δυστυχίαν, τὴν καταστροφὴν κλπ.

Ὁπόταν ἡ πανώλης ἐνσκήψῃ εἰς πόλιν, ἡ μέλαινα σημαία ὑψοῦται ἐπὶ τῶν λοιμοκαθαρτηρίων καὶ νοσοκομείων τῆς οὕτω μεμολυσμένης πόλεως, ὅπερ ἀγγέλλει τὴν ἐν αὐτῇ ὕπαρξιν τῆς θεομηνίας.

Ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α΄. ἐσχηματίσθη εἰδικὸν σῶμα τῶν μαύρων ἱππέων ἢ τοῦ θανάτου ἐπικληθέντων, διότι αἱ στολαὶ αὐτῶν συνέκειντο ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ χρώματος

Κατὰ τὸν κ. Σεγκιοὺρ, Ἄννα ἡ Βρεταννὴ μετήλλαξεν εἰς μέλαν τὸ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς λευκὸν φερόμενον τῆς Αὐλῆς πένθος.

Κατὰ τὴν δημώδη δοξασίαν, ὁ διάβολος ἔχει παμμέλανα τὸν ὀρθαλμόν. Μέλανες διάβολοι ἐκλήθησαν προσωρινῶς οἱ Γερμανοὶ ἱππεῖς. Διὰ μέλανος πέπλου καλύπτεται ἡ κεφαλὴ τῶν πατροκτόνων, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τοῦ ἰησουϊτικοῦ τάγματος ἐπωνομάσθη Μέλας Πάπας, πρὸς διαστολὴν τῆς τοῦ Ὑπερτάτου Ποντίφηκος λευκῆς ἐνδυμασίας. Μέλαινα ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ τῶν κληρικῶν στολή, πρὸς ἔνδειξιν τῆς τῶν ἐγκοσμίων ἀπαρνήσεως αὐτῶν.

Ἀναφέρωμεν ὡσαύτως καὶ τὸν μέλανα θάλαμον, τὴν μέλαιναν ἐφημερίδα, τὴν Μαύρην θάλασσαν, τὸ μέλαν φέρετρον, τὴν Μέλαιναν συμμορίαν κλπ. κλπ. πᾶσαι ἐπωνυμίαι ἀναμιμνήσκουσαι πράγματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀπαίσια.

Τέλος τὸ μέλαν παριστᾷ τὴν θλῖψιν, τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸ πένθος, αἱ σημασίαι δ' αὗται ὑφίστανται ἀπ' αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τῶν κοινωνιῶν.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΩΗΣ

ΣΤ΄.

Πρὸς τοὺς πατέρας οἰκογενείας.

Οὐδέποτε, ἐν οὐδεμιᾷ ἐποχῇ, εἶχον πλειοτέρους λόγους οἱ γονεῖς νὰ φροντίσωσι περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἑαυτῶν τέκνων, ὡς σήμερον.

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι πρὸ τριακοντετίας ἐπῆλθον τοσαῦται μεταβολαὶ ἐν τῷ δημοσίῳ καὶ οἰκογενειακῷ βίῳ, ὥστε ἡ ἐλαχίστη δὲν ὑπάρχει ἀναλογία τῆς πρὸ τοῦ 1850 ἐποχῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν.

Πράγματι, τὰ πάντα σήμερον ἔλαβον τοσαύτην ἀνάπτυξιν, ὥστε δυσχερέστατον ἀποβαίνει νὰ φέρῃ τις, κατὰ τὴν δημώδη ἔκφρασιν, *τὴν μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην*.

Ἡ οἰκογένεια, ἥτις ἄλλοτε ἔζη ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐν ἀνέσει δι' εἰσοδήματος 6,000 φρ. σήμερον διὰ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ εὑρίσκεται ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ.

Ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐλάμβανε 250 φράγκα κατὰ μῆνα, ἦτο εὐτυχέστατος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του· σήμερον σχεδὸν πένεται.

Καὶ λέγοντες μετὰ *τοῦ τέκνου του*, ἔχομεν ἰσχυροὺς λόγους πρὸς τοῦτο, διότι εἶναι λυπηρὸν νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι τὰ τέκνα σήμερον εἶναι πολυτέλεια, ἣν πᾶσα οἰκογένεια δὲν δύναται νὰ φέρῃ.

Τοῦτο εἶναι σοβαρὸν καὶ πολὺ σπουδαιότερον ἢ ὅσον φαντάζεταί τις, ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν.

Τί συμβαίνει γενικῶς παρὰ ταῖς οἰκογενείαις, ἔνθα δὲν ὑπάρχει ἢ ἓν μόνον τέκνον;

Τὸ τέκνον τοῦτο διαφθείρεται ἐκ τῆς ἐπιεικίας, κακῶς ἀνατρέφεται, κατὰ συνέπειαν καθίσταται ἄνθρωπος ἀμαθής, ὀκνηρός, ἄχρηστος· διότι βασιζόμενος ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός του, αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀργῶν καὶ σπατάλων, τὴν λέπραν ταύτην τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄλλοτε ὅσῳ πλειότερα εἶχέ τις τέκνα, τόσῳ εὐτυχέστερος ἐθεωρεῖτο. Ἡ πολυμελὴς οἰκογένεια, ἦτο οἰκογένεια εὐλογημένη παρὰ τοῦ θεοῦ. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ὑπεστήριζον ἄλληλα, συνεβοηθοῦντο, καὶ πάντες ἐγένοντο ἄνθρωποι χρήσιμοι. Ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας ἔλεγε μεθ' ὑπερηφανείας δεικνύων τὰ τέκνα του: — Ἰδοὺ ἡ περιουσία μου! Σήμερον πολλοὶ πατέρες λέγουσι δεικνύοντες τὰ ἑαυτῶν: — Ἰδοὺ ἡ καταστροφή μου!

Ὅλα ταῦτά εἰσι λυπηραὶ ἀλήθειαι, καὶ αἱ ἐξαιρέσεις, ἃς συναντᾷ τις, ἐπιβεβαιοῦσι τὸν κανόνα.

Ὁπωσδήποτε, εἶναι ἄδικον βεβαίως νὰ ἐπιρρίπτῃ τις τὴν εὐθύνην ὅλην τῶν λυπηρῶν ἀποτελεσμάτων εἰς τοὺς πατέρας. Ὀφείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν τὴν αἰτίαν ἐν τῇ ταχείᾳ ἀναπτύξει τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐποχῆς μας, αἵτινες βαρύνουσι διττῶς τὸν οἰκογένειαν, τὸ μὲν σύρουσαι αὐτὴν εἰς τὸν ἀπολαυστικὸν βίον, ὅστις συνεπιφέρει καὶ τὸν ἐγωϊσμόν, τὸ δὲ ἀναγκάζουσαι αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν, ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό· ὅθεν οὐδὲν κοινότερον σήμερον τοῦ συναντᾷν τέκνα ἄνευ πατρικῆς περιουσίας.

Ἐὰν μὲν ἦναι ἄρρεν, δὲν δύναται, ἕνεκα ἐλλείψεως κεφαλαίων, ν' ἀποκαταστῇ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά του· διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι πλεῖστοι ὅσοι νέοι ὑπάλληλοι, καὶ ἄνευ ἐργασίας.

Ἐὰν ἦναι θῆλυ, στερούμενον προικὸς δὲν δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ εὐκόλως.

Τίς λοιπὸν πλειότερον ὑποφέρει ἕνεκεν τούτου; Ἀναντιρρήτως ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας. Ἐὰν ἔχῃ μικράν τινα περιουσίαν, προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ μὴ ἐξαντλήσῃ αὐτήν, καὶ ἵνα ἐπιτύχῃ τούτου, ἐπιβάλλει ἑαυτῷ τὰς μεγίστας τῶν στερήσεων. Ἐὰν ἦναι τεχνίτης ἢ ἐπιστήμων, ἐργάζεται διὰ τὸ τέκνον του πολὺ πλειότερον ἢ ὅσον ὁ πατήρ του. Ἐξαντλεῖται ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τούτῃ ἄνευ ἐπιτυχίας, διότι ὁ σκοπός του οὐδέποτε θὰ ἐπιτευχθῇ Οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ καταρτίσῃ κεφάλαιόν τι· αἱ δαπάναι τῆς οἰκογενείας εἰσὶ τοσοῦτῳ μεγάλαι, ὥστε ἀπορροφῶσι τὰ πάντα.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΤΗΣ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ.

Εἶναι γνωστὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ πλοίου *Γιαννοῦλα* ὅπερ εἶχε μεταβῇ κατὰ τὸν χειμῶνα 1880—81 πρὸς ἔρευναν τῶν πολικῶν χωρῶν. *Ἡ Γιαννοῦλα* συνετρίβη ὡς κάρυον μεταξὺ δύο πάγων. Ἐκ τῶν πέντε λέμβων, ἐν αἷς κατέφυγε τὸ πλήρωμά της, τρεῖς μόνον διεσώθησαν, κατὰ πᾶσαν δὲ βεβαιότητα αἱ δύο ἕτεραι ἀπωλέσθησαν. Ἀποσπῶμεν τεμάχιά τινα ἐξ ἐπιστολῆς ἐπιβάτου περιγραφούσης τὴν μακρὰν καὶ θλιβερὰν ἐν τοῖς πάγοις διαμονὴν τῶν τολμηρῶν ἐρευνητῶν. «Τὴν 15 7βρίου ἀφικόμεθα εἰς τὸν κόλπον Κουμερλάνδης. Ἡ μέση θερμοκρασία ἦν 40 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Τὸ πλήρωμα κατεσκεύασε καλύβην ἐκ πάγου ἐπιπλωθεῖσαν διά τινων βαρελίων, δύο θερμαστρῶν καὶ ἐξ κιβωτίων τροφῶν. Ἐκεῖ ἐρριγοῦμεν ἐπὶ τεσσαράκοντα θανασίμους ἑβδομάδας, προσκολλῶντες τὰ πρόσωπα ἐπὶ τῶν ἐρυθραινομένων παρειῶν τῶν θερμαστρῶν, ἔχοντες τὸ γένειον ὀρθωμένον ἐκ τῶν κρυστάλλων, κατατρυχόμενοι ὑπὸ τῆς στομακάκης, ἀλλὰ πάντοτε ἀκλόνητοι καὶ ἀποφασιστικοί. Ὄρη πάγου, πεδιάδες ἐκ πάγου, νῆσοι ἐκ πάγου. Ἡμέρα ἐπὶ ἓξ μῆνας, νὺξ ἐπίσης ἐπὶ ἓξ μῆνας, νὺξ φοβερὰ καὶ σιωπηλή. Οὐρανὸς ἀχρώματος, ἐν ᾧ πλέουσιν ὠθούμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διαπεραστικαὶ βελόναι πάχνης, σωρὸς ἀγρίων βράχων, ἐφ' ὧν οὐδὲν χόρτον φύεται. Κρυστάλλινα κτίρια ἠρεῖ πωμένα, ἄτινα ἐγείρονται καὶ βυθίζονται αἴφνης, μετὰ φρικτῶν τριγμῶν. Βαθεῖα ὁμίχλη, ἥτις ὁτὲ μὲν κατέρχεται ὡς σάβανον ἐπὶ τοῦ ἀεννάως μεταβαλλομένου ἐδάφους, ὁτὲ δὲ ἐξαφανίζεται ἀναβιβάζουσα τοῖς ἐκπλήκτοις ὀφθαλμοῖς φανταστικὰς ἀβύσσους. Κατὰ τὴν συνεχῆ ἡμέραν ὁ ἥλιος ἀντανακλᾷ τὸν πάγον διὰ τυφλούσης λάμψεως.

Ὑπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνάς του λύεται καὶ διαιρεῖται. Τὰ ὄρη διαχωρίζονται εἰς μυριάδας τεμαχίων, αἱ πεδιάδες τρίζουσι καὶ διαχωρίζονται εἰς νήσους. Τὰ τεμάχια δὲ ταῦτα συγκρούονται μετὰ πατάγου, ὃν ἀδύνατον ἄνευ φρίκης ν' ἀκούσῃ τις. Εἶναι ἄβυσσος ἀκαταπαύστων ἀνατροπῶν, συναδευομένη ὑπὸ ἀπαισίων θορύβων καὶ ἀπροσδοκήτων κροταλισμῶν. Κατόπιν νὺξ ἀπέραντος διαδέχεται τὴν ἐκθηλυντικὴν ταύτην ἡμέραν. Τὰ σκότη ἐκτείνονται, ἐν μέσῳ δὲ τούτων διακρίνονται παμμεγέθη φαντάσματα, ἅτινα βραδέως κινοῦνται ἐν τῇ σκιᾷ. Ἐν τῇ βαθείᾳ ταύτῃ ἀπομονώσει, ἣν πᾶσα νὺξ συνεπιφέρει, ἡ ἐνέργεια τοῦ κατὰ τοὺς πόλους ταξειδιώτου, αὐτὸ τὸ λογικόν του ὑφίστανται παραδόξους προσβολάς. Τὴν ἡμέραν ἐννοεῖ τὴν σύγκρουσιν δύο πάγων, καὶ τὸν ἐκ ταύτης προκύπτοντα πάταγον. Ὁ ἥλιος φαίνεται, καὶ οὗτος εἶναι ἡ ζωή. Ἀλλὰ τὴν νύκτα, αἱ σιγηλαὶ αὗται ἐρημίαι τῷ φαίνονται ὡς αἱ ἀκατασκεύαστοι καὶ ἀβυσσαλέαι ἐκτάσεις, ἅστινας ὁ Μίλτων ἔθηκε μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αἱ μακραὶ ὀργαὶ τοῦ πάγου, ὅστις συγκολλᾶται τὸν πληροῦσι φρικιάσεως. Κρημνοί, οὓς οὐδὲ νὰ καταμετρήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος, ἀνοίγονται πρὸ τῶν ποδῶν του. Πέριξ αὐτοῦ ἀπότομοι βράχοι ὑψοῦνται, αἱ ὑγραὶ ἐκτάσεις στερεοποιοῦνται, ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας κλείει... Καὶ τὸ ψῦχος ἀναβαίνει πάντοτε. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαρτυρικῶν παρακρούσεων καὶ τοῦ ἴλιγγος, ἐν φαντασικῇ μόνον ζωῇ, κατὰ τὴν ληθαργίαν ταύτην, ἥτις τὸν περισφίγγει καὶ τὸν παραλύει, ἐπιφαίνεται ὡς συμπλήρωσις τοῦ ὀνείρου ἡ αἱμοσταγὴς φαντασμαγορία τοῦ βορείου σέλας. Ὁ μέλας οὐρανὸς φωτίζεται αἴφνης δι' ἀπείρου λάμψεως. Τόξον ζωηρότερον κυκλοῦται ἐπὶ τοῦ ὡσεὶ πυρίνου στερεώματος. Ἀκτῖνες ἀκτινοβολοῦσι, μυριάδες σπινθήρων σπινθηροβολοῦσι. Εἶναι πάλη ἀκοντίων κυανῶν, ἐρυθρῶν, πρασίνων, ἰοχρόων, σπινθηροβολούντων, ἅτινα ἐγείρονται, καταπίπτουσι, ῥήγνυνται καὶ χάνονται. Τὸ θέαμα ὠχριᾷ. Ἀλλά, τελευταία μαγεία, περιφανὴς, στέγασμα, τὸ *στέμμα* ἁπλοῦται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὅλης αὐτῆς τῆς μεγαλοπρεπείας. Αἱ ἀκτῖνες ὠχριῶσι, τὰ χρώματα σβέννυνται, ἐξαφανίζονται καὶ τὸ θέαμα ἐξαλείφεται.

Ἄλλα φαινόμενα συνήθη ἐν ταῖς ἀρκτικαῖς χώραις ἐποίκιλλον ἐνίοτε τὰς παραδόξους εἰκόνας, τὰς ἐκτυλισσομένας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Ὁτὲ μὲν ὁ ἥλιος μᾶς ἐφαίνετο διπλοῦς καὶ ἄλλου σχήματος, ὁτὲ δὲ τέσσαρες ἢ ὀκτὼ σελῆναι ὑψοῦντο εἰς τὸν ὁρίζοντα. Κορμοὶ δένδρων, ἄγνωστον πόθεν προερχομένων, ἐκαίοντο ἀναπτόμενοι ὑπὸ τῆς βιαίας συντριβῆς τῶν πάγων. Οὕτω στῆλαι καπνοῦ ὑψοῦντο ἐν τῇ ὁμίχλῃ, δίδουσαι ἡμῖν τὴν ψευδῆ ἐλπίδα ὑπάρξεως ἀνθρωπίνων ὄντων. Ἐνίοτε ἀπατηλὸς ἀντικατοπτρισμὸς μᾶς ἀπεκάλυπτε γελοέσσας πεδιάδας κεκαλυμμένας ὑπὸ πρασίνης χλόης, ὥστε πολλάκις οἱ ἄνθρωποί μας ὥρμων ἐκεῖσε, ὅπου δὲν εὕρισκον εἰμὴ τοίχους πάγων. Μετ' ὀλίγον ὁ χειμὼν ἐραίνετο. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε 52 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Τὸ ἄθλιον ἡμῶν ἄσυλον ἐνεταφιάσθη ὑπὸ 14 πόδας χιόνος, οἱ δριμεῖς καὶ ἀσυμπαθεῖς ἄνεμοι μᾶς ὑπεχρέουν, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, νὰ διατηρῶμεν τὸ πῦρ ἐν ταῖς θερμάστραις δι' ἀνθράκων καὶ ἐλαίου φώκης, ὅπως συντηρῶμεν θερμοκρασίαν τινὰ ἐν τῷ αἵματί μας. Ἡ ῥακῆ μας πεπηγυῖα ὡμοίαζε πρὸς τεμάχιον τοπαζίου. Τὸ κρέας, τὸ ἔλαιον, ὁ ἄρτος ἐκόπτοντο διὰ πελέκεως. Ὁ ναύκληρος ἡμῶν λησμονήσας νὰ φορέσῃ ἐσπέραν τινὰ τὸ χειρόκτιόν του ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἴδῃ τὴν χεῖρά του πεπηγυῖαν μετὰ ἓν λεπτὸν, βυθίσας δὲ αὐτὴν πρὸς ἐπαναγωγὴν τῆς κυκλοφορίας ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος, νὰ ἴδῃ αὐτὴν κοπτομένην ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ τὴν ἐπαύριον ν' ἀπωλέσῃ τήν ζωήν του.»

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΕΡΝ ΕΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ.

Πολὺς γίνεται λόγος τελευταίως ἐν τῇ Ἀμερικῇ περὶ κατασκευῆς ὠκεανείου σιδηροδρόμου. Σύριγξ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ Ὠκεανοῦ θὰ ἦτο πολυδάπανον καὶ λίαν μακρὸν ἔργον. Ἀντὶ τούτου θὰ καταβιβάσωσιν εἰς τὸ βάθος τοῦ Ἀτλαντικοῦ σωλῆνα 5600 χιλιομέτρων μήκους, καὶ διαμέτρου 8 μέτρων ἐπαρκούσης εἰς τὴν διέλευσιν τοῦ σιδηροδρόμου. Τὰ τοιχώματα τοῦ σωλῆνος τούτου, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τὴν πίεσιν τῶν 200 ἀτμοσφαιρῶν εἰς τὰ μεγάλα βάθη, θὰ ἔχωσι πάχος 50 ἑκατοστομέτρων. Ὁ σωλὴν διαιρεθήσεται εἰς τεμάχια ἵνα καταβιβασθῇ ὡς ἑξῆς. Ἀνὰ πέντε τῶν τεμαχίων τούτων, ὧν τὰ δύο ἄκρα ἔσονται ἑρμητικῶς κεκλεισμένα, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσιν ἔσωθεν, θὰ φέρωνται ἐπὶ τόπου ἐπὶ στερεῶς δεδεμένων δοκῶν, καὶ θὰ καταβυθίζωνται διὰ χαλυβδίνων ἁλύσσεων οὕτως ὥστε νὰ τοποθετῶνται εἰς τὴν ἄκραν τῶν προτοποθετηθέντων τοιούτων. Μετὰ τὴν ἕνωσιν ἐργάται, ἐντὸς τῶν τεμαχίων τούτων καταβιβασθέντες, θὰ διανοίγωσι τὰ ἑρμητικῶς κεκλεισμένα ἄκρα, ἐνῷ ἄλλοι θὰ τοποθετῶσι, τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, τηλεγραφικὰς γραμμὰς καὶ μηχανήματα δι' ἠλεκτρισμοῦ φωταγωγήσεως καὶ ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς Ἰρλανδίας. Ὁ κ. Ἐδισων βεβαιοῖ ὅτι, διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς σιδηροδρομικῆς μηχανῆς του, τὸ διάστημα θὰ διανύηται ἐντὸς 50 ὡρῶν. Αἱ δαπάναι ὑπολογίζονται εἰς 4 δισεκατομμύρια.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ.

Σχολεῖα διὰ τοὺς τυφλοὺς ὑπάρχουσιν ἐν Γερμανίᾳ τοιαῦτα 31, ἐν Γαλλίᾳ 8, ἐν Ἰταλίᾳ 9, ἐν Ἀγγλίᾳ 31, ἐν Αὐστρίᾳ 13, ἐν Ἑλβετίᾳ 8, ἐν Σουηδίᾳ 4, ἐν Ρωσσίᾳ 4, ἐν Βελγίῳ 6, ἐν Δανιμαρκίᾳ 4, ἐν Νορβηγίᾳ 1, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις 1, ἐν Ἰσπανίᾳ 3, ἐν Πορτογαλλίᾳ οὐδὲν, ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ οὐδὲν, ἐν ὅλῃ τῇ Ἀσίᾳ μόνον 2, ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις 31.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΩΦΑΛΑΛΟΥΣ.

Σχολεῖα διὰ τοὺς κωφαλάλους εἶναι ἐν Γερμανίᾳ 95, ἐν Γαλλίᾳ 65, ἐν Ἰταλίᾳ 30, ἐν Ἀγγλίᾳ 29, ἐν Αὐστρίᾳ 18, ἐν Ἑλβετίᾳ 18, ἐν Σουηδίᾳ 17, ἐν Ρωσσίᾳ 13, ἐν Βελγίῳ 11, ἐν Δανιμαρκίᾳ 4, ἐν Νορβηγίᾳ 4, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις 2, ἐν Ἰσπανίᾳ 3, ἐν Πορτογαλλίᾳ 1, ἐν Ἀσίᾳ 1, καὶ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις 61.

Πρὸ μικροῦ ἐδημοσιεύθη ἐπισήμως τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐν ἔτει 1881 ἀπὸ 1—13 Ἰανουαρίου γενομένης ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βουλγαρίας. Ἡ Βουλγαρία ἔχει ἔκτασιν 63,972 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ 1998, 983 κατοίκους, ὥστε ἀναλογοῦσι 31 κάτοικοι ἐπὶ ἑκάστου τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου. Ἐκ τούτων 1,007,105 εἰσὶν ἄρρενες καὶ 975, 253 θήλεις, προστίθενται δὲ καὶ οἱ στρατιωκοὶ, συμποσούμενοι εἰς 16,625. Οἱ κάτοικοι διαιροῦνται εἰς 349,905 οἰκογενείας, κατοικούσας ἐν 339,870 οἰκίαις. Ἡ χώρα διήρηται εἰς 21 νομοὺς, καὶ οὗτοι εἰς 58 ἐπαρχίας.

ΓΕΛΩΤΕΣ.

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος συνομιλεῖ μετὰ τοῦ συμμαθητοῦ του Πέτρου:

— Πῶς εἶναι σκεπασμένον τὸ σπῆτί σας; ἐρωτᾷ ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶς θὰ ἦναι σκεπασμένο.... μὲ κεραμίδια.... καθὼς καὶ τὸ δικό σας.

— Ἄ! ὄχι, τὸ δικό μας, λέγει ὁ μπαμπᾶς ὅτι εἶναι σκεπασμένο μὲ ὑποθήκας.

Ὁ στρατάρχης Ναρβαὲζ ἀποθνήσκων καὶ ἐξομολογούμενος, ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν πνευματικόν του, ἐὰν ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του.

— Δὲν ἔχω ἐχθροὺς, ὑπέλαβεν ὑπερηφάνως ὁ στρατάρχης.

— Πῶς τοῦτο;

— Τοὺς ἐτουφέκισα ὅλους.

Μεταξὺ φίλων:

— Πῶς! εἶσαι σύ; δὲν ἀπέθανες λοιπόν; ἦσο κακὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὴν ἀσθένειάν σου.

— Τώρα εἶμαι καλά.

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἔτυχε νὰ ἀσθενήσῃ ὁ ἰατρός μου.

Κυριός τις κακοενδεδυμένος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν πλούσιον τραπεζίτην **.

— Ὁ κύριος *δὲν δέχεται* σήμερον, τῷ λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Τοῦτο μ' εἶναι ἀδιάφορον... ἀρκεῖ *νὰ δίδῃ*.

Ἐξέδωκέ τις συναλλαγματικὴν ἐπὶ πλουσίου τραπεζίτου, ὅστις ὅμως ἦτο τυφλός.

— Δὲν θὰ τὴν ἀποδεχθῇ, εἶπέ τις.

Καὶ ἐπειδὴ ἠρωτήθη ὑπ' ἄλλου διατί;

— Διότι, ἐξηκολούθησεν, ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη πρόκειται νὰ πληρωθῇ *ἐπὶ τῇ ὄψει*.

ΛΥΣΕΙΣ.

τοῦ Ζ'. αἰνίγματος

Τὸ γράμμα Ο.

Τοῦ Προβλήματος.

τὰ γράμματα P καὶ M = Ρώμη

ΛΥΤΑΙ.

Τοῦτε αἰνίγματος καὶ τοῦ προβλήματος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ἡ Δεσποινὶς Α. Σταυρίδη. Σ. Λαγουδάκης, Ἡρ. Ζάνος, Σπ. Παπαθανασόπουλος. οἱ ἐν Σιμπὶν-ἔλ-Ἀνάτερ κ. κ. Γ. Βερεκέτης, Κ. Βερεκέτης, Πολύδουλος Ραπτάκης, Κ. Σριτζόπουλος. καὶ ὁ ἰατρὸς Βαλλαράκης μόνον τοῦ αἰνίγματος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'.

Εἶμαι τέκνον τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐπολιτογραφήθην Σ' τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παντοῦ υἱοθετήθην. Ἂν μὲ ἀντιστρέψῃς ὅμως, ς' τὰ ἐνδύματά σου μένω. Ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς, μέτρον χρόνου ἀποβαίνω.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Τί πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σοὶ ἀνήκει, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ ἄλλοι πλὴν σοῦ;

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι'.

Τῆς ρίζης μου τῆς βρωμερᾶς τὸ τρίτον ἂν κλαδεύσῃς, Παράγω ἄνθος εὔοσμον, χωρὶς νὰ μὲ φυτεύσῃς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ.

Ἐὰν ἐξ ἀπροσεξίας χυθῇ ἔλαιον εἰς τὸ πάτωμά σου, πλῦνε πρῶτον μὲ ζέον ὕδωρ τὴν ἐξ ἐλαίου κηλῖδα, καὶ μετὰ τοῦτο χύσον ἐπ' αὐτῆς ἱκανὴν ποσότητα κηροῦ κιτρίνου τετηκότος. Ἐπανάλαβε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ χύσιμον τοῦ κηροῦ, μέχρις οὗ τὸ ἔλαιον ἀπορροφηθῇ ἐντελῶς.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ὀλίγον μακρὰ, ἀλλὰ ἀλάνθαστος.